

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

ESMU UKRAINIETE – AR SIRDĪ ARĪ LATVIJĀ

Saruna ar **Olgu Bergu** – Ukrainas centra
jauniešiem un bērniem Latvijā priekšsēdētāju

UKRAIŅU ATTIEKSME MAINĀS

DDD: Kādi ir ukraiņi,
kas dzīvo Latvijā?

Olga Berga: Dažādi. Ir, kas Atmodas laikā bija Tautas frontes pusē, bet citi – Interfrontes. Arī tagad sadalās. Tomēr domas sāk mainīties, laikam Ukrainas notikumu iespaidā. Pazīstu ukraiņus, kas iepriekš balsoja par “Saskaņas cen-

gadu beigās, tagad viņš dzīvo Kanādā. Arī kādu ukraiņu dzejnieku, disidentu, paglāba Rīga, jo šeit viņu vairs nemeklēja.

DDD: Saeimas vēlēšanās no partijām visvairāk balsis savāca “Saskaņas centrs”, arī Rīgā pilsētas mērs ir pretlatviski noskaņotais Ušakovs. Kā ukraiņi reaģētu, ja Kijevas pilsētas mērs būtu tāds kā Ušakovs?

O.B.: Es domāju, ka šodien tur nekas tāds vispār nav iedomājams!

“Ukraiņos iekšā ir brīvības gars. Arī man pašai vairāk par visu nozīmē brīvība.”

tru”, bet tagad aģitēja par “Nacionālo apvienību”.

Būtībā Latvija ir devusi patvērumu ukraiņiem, tas ir jāsaprot un jānovērtē. Kāda mācītāja tēvs cīnījās armijā, viņš Ukrainā nevarēja kļūt par mācītāju – vienalga kur, tikai ne Ukrainā. Latvija bija kā patvērumš. Tas bija 80-to

DDD: Tauta vienkārši nepieļautu?

O.B.: Tieši tā – nepieļautu!

DDD: Diemžēl līdz šim neesmu dzirdējusi un redzējusi, ka Latvijā dzīvojošie ukraiņi iestātos par latviešu tautas interesēm, par tiesībām. Nils Ušakovs ir Rīgas mērs tikai tāpēc, ka nav

veikta Latvijas dekolonizācija. Vai jūs atbalstāt dekolonizāciju, lai mēs nepiedziotu Ukrainas variantu?

O.B.: Jā, es pilnībā piekritu, ka Latvijas dekolonizācija ir nepieciešama. Bet ko mēs varam teikt par ukraiņiem Latvijā vispār? Mūsu te ir viszemā-

kais pilsoņu procents, cik es zinu. Turklāt, saskaņā ar pēdējās statistikas datiem, 69 procenti ukraiņu par savu dzimto valodu uzskata krievu valodu. Un šī ir ļoti liela atšķirība no Igaunijas un Lietuvas.

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

LATVIEŠIEM IR SAVAS NACIONĀLĀS INTERESES!

Saruna ar **Edvīnu Šnori** – vēstures zinātņu
doktoru, jauniešvēlēto Saeimas deputātu no
Nacionālās apvienības

→ 3. lpp.

NEPIECIEŠAMA DROSME BŪT BRĪVIEM

Saruna ar Latvijas Nacionālās skolotāju savienības (LNSS) priekšsēdētāju,
vokālo pedagogu **Dr.paed. Edgaru Kramiņu**

→ 5. lpp.

SARGĀSIM LATVIJU no garīgās degradēšanās!

→ 6. lpp.

KAS PATIESĪBĀ NOTIEK UKRAINĀ?

→ 7. lpp.

TIEK AIZSKARTA LATVIEŠU TAUTA

Normunds Vīrs

Vairāku tautu biedrības un dažas kaimiņvalstis ir sašutušas par latviešu kultūrtelpā parādījušos mūziklu, kas stāsta par latviešu lidotāju Herbertu Cukuru. Neesmu to vēl redzējis un neesmu mūzikas eksperts, lai varētu izrādīt vērtēt no šī aspekta. Taču mani kā latvieti aizskar pastāvīgie uzbrukumi manai tautai, vainojot to fašisma atdzimšanā un pasniedzot latviešus gandrīz kā galvenos Otrā pasaules kara noziedzniekus.

Mūsu politiskā elite pārsvarā tikai diplomātiski klusē par šiem sarežģītajiem, bet gadu no gada pārceltajiem sāpīgajiem jautājumiem. Kā “cienījamie” cilvēku tiesību aizstāvji no Liepājas krievu biedrības komentēs PSRS īstenoto genocīdu pret latviešiem un citām tautām līdz Otrajam pasaules karam? Un kas viņiem sakāms

par joprojām labāko kara lidmašīnu izmēģinājumu lidlauku Krievijā, Lipeckā, kuru, starp citu, uzbūvēja fašisti pēc PSRS un hitleriskās Vācijas vienošanās? Par noziedzīgo Molotova-Ribentropa paktu, pēc kura abas agresorvalstis gandrīz vienlaicīgi uzbruka Polijai un Somijai, okupēja Baltijas valstis? Somi vēl tagad spiesti reizi gadā apmeklēt Krievijas teritoriju kā kapu tūristi. Kā “cienījamie” “antifašisti” komentēs “jaukās” Sibīrijas atpūtas nometnes un čekas pagrabus visā bijušajā PSRS, kuros tika iznīcināti miljoniem cilvēku, arī astoņi no manas ģimenes (divi no tiem bija bērni)? Septiņus manus onkulus – mātes brāļus – 1938. gadā arestēja Maskavā. Izdzīvoja tikai Roberts, bet pārējiem nav pat cilvēka cienīgas kapavietas. Vai uz viņiem neattiecas nozieguma pret cilvēci noilguma noliegums?

Ko “cienījamais” Simona Vizentāla centrs teiks par savas tautas lomu 20. gadsimta asiņainajos notikumos, kuru “varoņi” figurē neskaitāmās mākslas un dokumentālās filmās un tiek slavīnāti vēl šodien, neskatoties uz to, ka uz viņu sirdsapziņas ir liku kalni visā PSRS teri-

visus slepenos arhīvus, un nevis, lai ar naidu skatītos viens uz otru, bet lai uz izgaismoto patiesības un vēsturisko lēmumu (arī noziedzīgo) un dokumentu pamata veidotu nākotni, kurā mēs varētu tuvoties Raiņa ģēnija dvēseles cerībai saucienam: “**Ne tauta pret tautu tad karos,**

“Taču mani kā latvieti aizskar pastāvīgie uzbrukumi manai tautai, vainojot to fašisma atdzimšanā un pasniedzot latviešus gandrīz kā galvenos Otrā pasaules kara noziedzniekus.”

torijā un arī citās okupētās valstīs? Staļina, augstāko PSRS NKVD priekšnieku noziegumu izmeklēšana būtu ļoti vēlama, un pēdējais laiks to darīt, nevis nostāties ienaidnieka meklētāju pozā. Domāju, ka uz vēsturi ir jāskatās maksimāli godīgi, starptautiskām vēsturnieku komisijām atslepenojot

bet visas kopā pret tumsu!”

Maza tauta nav mazs bērns, kuru citām tautām bārt un pamācīt kultūrā. Kultūra katrai tautai ir sava. Domāju, krieviem nevajag meklēt skabargas latviešu acīs, jo tā var nogulēt balķus savās (domāju cittautu naida izpausmes pašā Krievijā). Kaut kādi

Latviešu lidotājs Herberts Cukurs

ļauti spēki mūs bīda naidošā un kara virzienā. Vara atkal grib sasildīties uz krāsmatu ugunskurīem un nomazgāt rokas nevainīgu cilvēku asinīs. Šis attiecību vektors pasaulē iezīmējas arvien skaidrāk, un kara liesmas tiek aiz-

degta aizvien biežāk un plašāk.

Diemžēl militāro noziegumu priekšteči – ekonomiskie noziegumi, kuri tiek nosaukti par krīzēm (pēkšņi visā pasaulē pazūd nauda), arī tiek pārāk maz izmeklēti.

Tik vienai tautai ir holokausts –
Kāpēc nav holokausts citām tautām,
Tāpat kautām un pļautām?
Pasaules liekuļi Mocartu klausās;
Kāpēc neskan rekvīems citām tautām,
ASV, Izraēlas vai Krievijas kautām?

Putina aicinājums saviem tautiešiem arī no Latvijas atgriezties Krievijā – PAMATS LATVIJAS UN KRIEVIJAS SARUNĀM

Irēna Mangusa

EKONOMISKĀ ETĪDE

Krievu armijā ir tāda sadarbības forma: “*Махнем не глядя!*” Uzrunāsim Putina kungu: “Mainām visus krievus no Latvijas pret brīvu dzelzceļu cauri Latvijai!” Gāze taču jau nāk un aiziet pa vadiem manā tēvzemē (Siguldas p. “Vecdreļļi”). Es (mēs arī) to pārku, pat abonējot. *Lattelekom* un *Latvenergo* vadi, stabi arī šķērso manu zemi, bet es – vien abonējošs pircējs. Lai tad plūst vēl arī tā nafta! Bet nauda, kuru nesa Latvijai naftas tranzīts, lai strādā celtniecībā Krievzemē un uzcēl tur *Haavy Puzey* krieviem no Latvijas.

MORĀLISKĀ ETĪDE

Mans tēvs, māte, brālis kopš “izbraukuma” 1941. gada 14. jūnijā ir Krievzemē, nezinu viņu mirstīgo atlieku vietas, jo biju bērns. Mani ar bāreņu vagonu 1946. gada augustā atveda uz Latviju.

Novērtēju savu nepamatoti represētās ģimenes (!) apliecību kā Krievijas valsts un krievu tautas vekseli. Mūsu Tēvzemes nākotnes vārdā pieļauju, ka Krievija to dzēš ar vie-

nas ģimenes (!) izbraukšanu aiz mūsu zemes robežām – projām, un lai tā atstāj Latvijai savu dzīvokli, māju.

Krievijai ir jāizskaidro, ka tā mūs nākusi (!) šeit bendēt – izskaust ar divkāršu slazdu: 1) izsūtīt latviešus un 2) atstājot šeit kolonistus. Tās rikošanās ir jāvērtē kā sliktāka par fašistu nostāju, kuri taču pasauca savējos tā, ka vāciešu šeit vairs nav.

PA TIEŠO!

Izdot ļoti skaistu grāmatu – albumu par Krievzemi. Vai, ja tāda ir izdota tur, atvest šurp un svinīgi dāvināt to ikvienai krievu skolai, visiem bērniem klātesot. Tirgot šeit Latvijā tādu albumu.

Savākt krievu rakstnieku radīto vislabāko par *Омеченое*, par valodu, par citām īstēni krieviskajām vērtībām. Un to visu izmantot patriotisko jūtu modināšanai un izkopšanai šeit dzīvojošajos kolonistos.

Cildinot krievisko, īpaši jāgātavo fons: tur, Krievzemē, un tikai tur tā ir un būs, tikai tur, pie savējiem un ar viņiem būs labi. Vajag radīt un uzturēt modi: izbraukt uz Baikālu! Pārcelties pie Volgas! Vai arī mēģināt organizēt lielas

ekskursijas (uz nedēļu izlaiduma klasēm!), lidot uz *Ростов на Дону*. Tā ir Rīgai ļoti līdzīga pilsēta, bet tur jau tūristi sajūt izcili īpašo dzīvi pie upes. Ikdienu ar upi centrā. Krieviem tā var likties pāri visam – savējā. Klimats un cilvēki tur ir labāki nekā šeit.

[..]

RĒBUSA IESPĒJAS

Mākslinieks I.Šēnbergs radīja plakātu izsūtītajiem uz Sibīriju, tajā viņš absolūti ģeniāli bija attēlojis ko ļoti būtisku latviešu nācijai. Lūdzu Jūs (nezinu gan, kuru tieši), uzaiciniet Šēnbergu tāpat attēlot to krievu nācijas daļu, kura kā slikonis grib ielipt Latvijā un iznīdēt latvisko. Kuriem nav neērti! Un tad ciņai ar viņiem mēs atradīsim pareizos paņēmienus. Jo būs vieglāk ieraudzīt, kāpēc viņi šeit “nezina” pat “Jā!”, jo lieto “Да!”.

Atminos, ka Šēnberga plakāts bija redzams ielās un, runādams mākslas valodā, darija savu darbu.

Man (kā cietušajam) būtu gandarījums Rīgas ielās redzēt atkal Šēnberga tiešo trāpījumu izveidēja – komandiera tipam. Un vērsim valā jautājumu – kādēļ nakti? Kādēļ “kultūras nesēji” uzreiz (!!!), tikko ienākuši, un nakti?

PSIHOLOĢISKĀ ETĪDE

Mēģinājuma vērtā būtu slavināšanas metodika. Klāstīt atmiņas, atziņas, faktus (un fantāzijas arī!) par krievu nācijas labajām īpašībām, par Krievijas dabas bagātībām, skaistumu, valsts vareno plašumu, par izciliem cilvēkiem un mācību iespējām. Nepagurt skandinot, ka Krievija ir visu (!) iespēju augstākā virsotne.

Rādīt (!) reālos piemērus, kad kāda kolonistu ģimene pārceļo uz Krieviju: intervēt un fotografēt. Meklēt Krievijā reālos darba sludinājumus un izlikt tos te, Latvijā, krievu “nometnēs”.

Uzrunāt Krievijas darba devējus, pārliecinot, ka šeit ir labāks darbaspēks nekā sādžās.

Aicināt mūsu represētos uz Latvijas krievu skolām pastāstīt, kā paaudzēs dzeļ un sāp viņu (kolonistu bērnu) vecāku aplamie lēmumi un darbi: palikt dzīvot Latvijā. Kopīgi likt viņiem padomāt, kā nākotnē skanēs vaicājums: “Kādēļ mēs dzīvojam aiz Krievijas robežām?”

Ar jauniešiem izrunāties par kara un iekarošanas godu vai negodu! Krievu jaunatnei ir jāpaskaidro, ka latvieši cieš no viņu atrašanās šeit, ka visur un ik brīdī, viņus ieraugot vai sadzirdot, latvietis domā: cik neinteligenta ir tāda uzvedība!

Par sevi varu teikt: biju viena no tiem deviņiem latviešiem, kuri, stāvot barīnā, runāja latviski, bet, pienākot vienam krievam, uzreiz (brīvi un bez emocijām) pārgāja uz krievu valodu, lai pienācējs nejostos neērti. Lūk, šeit ir kāds neizvērtēts, neizmantots faktors: iemesls, kādēļ tad mēs paši tik “smalki” bijām? Es teiktu: “Lai viņi

nejostos neērti!”

Bet šodien ir jāuzveic sevi vēl lielākais – **neērti ir mums** – un jāuzmeklē veids, kā izglābt Latviju un latvisko.

Liela klājas mana pateicība cilvēkiem, kuri mēģina to darīt.

/Nevienam mēs Latviju nedodam. R.: Vieda, 2001, 240.–243. lpp./

NEDRĪKST PLINTI MEST KRŪMOS!

A.V. Gremze

Mārupē

Nevienam nav noslēpums, ka 4. maija režīms visus šos Latvijas neatkarības (nosacīti) gadus ir neatlaidīgi centies uz latviešu tautas rēķina integrēt okupantus latviešu sabiedrībā, lai gan tas ir nesis neizsakāmu postu latviešu nācijas pastāvēšanai. Bet visām pūlēm par spīti integrācija ir cietusi pilnīgu neveiksmi.

Tikai tagad, kad Ukrainas notikumi ir mazliet piebremzējuši kliezdošo absurdu ar režīma slāpēm pēc migrantu integrācijas, varnēti ir sākuši saukt pēc NATO palīdzības. Līdz šim viss gājis tikai Austrumu virzienā, un pat tagad, kad agresijas draudi no Kremļa skan jau bez kādiem aplinkiem un diplomātijas, nodevības sindroms nespēj rimties. It kā nekā sevišķs nebūtu noticis, tiek piešķirtas uzturēšanās atļaujas Putinam tuviem cilvēkiem un turpināts pārdot vērtīgus nekustamos īpašumus. Turklāt šie iespaidīgie Maskavas vīri pat nedomā veidot kaut kādas cilvēciskas

attiecības ar latviešu sabiedrību, bet jūtas kā savā valstī, kur valda vienīgi viņu likumi. Vēl nepietiek, ka okupantiem nav nekādas vajadzības pēc latviešu valodas zināšanām, bet ar varu režīms grib uzspiest viņiem šo valodu mācīties, lai šeit tie gūtu lielākas tiesības.

Ir vajadzīga valsts, kur esam saimnieki!

Paklausoties partiju priekšvēlēšanu programmas, tās varēja attiecināt uz eskimosu, musulmani, inku pēcteci vai vēl sazin uz ko, bet radās iespaids, ka latvietis savā zemē ir lieks... Bez visiem sasolītajiem labumiem mēs vēl varētu iztikt, bet visvairāk mums, latviešiem, ir vajadzīga sava valsts, kur varam būt saimnieki!

Vai valstī, par kuru esmu cīnījies, kā varēdams un prazdams, varu tagad mest plinti krūmos? Nē, un vēlreiz nē! Cīņa nedrīkst rimties, līdz nav sasniegti galvenie principi, kas iemiesoti trīs burtos – DDD. Nevienai partijai programā nebija ietverts kaut vai

viens no šo burtu atšifrējumiem. Ko tas īsti nozīmē? Vai deboļševizācija ir kaut kādā veidā veikta? Nē! Varbūt deokupācija? Nē! Tad varbūt dekolonizācija? Nē! Vienīgi – latviešu tautai svešs režīms pamanījies piesavināties vienur.

Vai tiešām vienaldzības epidēmija ir dzinusi tik dziļas saknes, ka pat “NA” uzskatīja, ka ir bīstami piekarties DDD jautājumam? Cik atceros, tad tas atradās visas mūsu, latviešu tautas, Atmodas pamatā – atbrīvoties no okupantiem. Ja tas būtu noticis, tad varbūt arī daudzas nomaldījušās avis pa šo laiku būtu pārkārtojušās nopietnam valsts atjaunošanas darbam. Tagad ar savu divdomīgo stāvokli, viņi ir aizgājuši pa veco taciņu, pieslienoties okupantiem.

Vai šādos apstākļos kāds latvietis var justies drošs, ka vienā “jaukā” dienā reāli Parlaments nenobal-so par atpakaļpievienošanu tur, kur bijām? Cik šī robeža attiecīgos apstākļos var būt trausla, redzam pēc notikumiem Ukrainā. Ja tik viegli tika galā ar Osetiju, Krimu, kādēļ gan nepamēģināt arī ar Latvi-

ju? Te nav Ukraina ar 45 miljoniem, un cik to latviešu pavisam ir palicis? Režīms jau lielu daļu ir dabūjis prom. Nešaubos, ka daudzi Krievijas pilsoņi ar savām iegūtajām uzturēšanās atļaujām jau tagad cenšas ieņemt izdevīgākās pozīcijas savai nākotnes karjerai – Putina plāna ietvaros. Ušakovs, ko režīms ir izauklējis, ne jau par šprotēm runāt tik bieži brauc uz Maskavu.

Ja mūsu valstī augstos amatos var atrasties bijušie čekisti, tad par kādu drošību var būt runa? Cik perfekti viņi prot glabāt čekas maisu noslēpumus! Un bijušie čekisti un okupanti vēl pieprasa, lai mēs tos mīlētu, un valsts nodevība tiktu godā celta.

Režīms, neskatoties uz visu, cenšas mums iegalt, ka mēs varam justies droši apstākļos, kad esam NATO dalībvalsts, kurai pašai nekā nav, bet var vien mīļi kādu palūgt, lai palīdz. Bet ASV pati vairs nav īsti spējīga gādāt par savu drošību no islāmistu teroristiem.

Varbūt vajadzētu ar skaidru galvu padomāt, vai tam visam pamatā nav glo-

bāla iejaukšanās? Režīms kopā ar okupantiem jūtas tikpat omulīgi kā okupācijas gados, tik ļoti cenšoties vēl ar uzturēšanās atļaujām. Tie daži citvalstnieki viņu skaitā ir tikai uzmanības novēršanai.

Problēmas nākamajām paaudzēm

Ir pienācis pēdējais laiks, lai izietu ielās un sāktu kliegt – mīļie tautieši, atpauzieties un padomājiet, uz kuriem mēs ejam un kas mūs ved uz nekuriem! Vai nav tā, ka ejam to pavadā, kurus ir apstulbinājis nepelnītas mantkārības alkas, kuri savā skurbumā neredz ne sekas, ne arī to, kuru intereseš tas viss notiek?!

Ir radīta pilnīgi neiekustināma un kurla pilsoniskā patērētāju sabiedrība – lai man piedod, bet teikšu, ka līdzīga cūku fermai, kur ne par ko citu, kā par pilnu sili nav spējīgi domāt. Vai vispār pašreizējos apstākļos ir iespējams sabiedrībā uzsākt sarunas par nopietniem jautājumiem, nemaz nerunājot par tiem, kas skar mūsu tautas nākotni? Tas daudziem ir par grū-

tu – ne tikai fiziskā ziņā, bet arī intelektuāli. No tādiem, kuri vēlas runāt par nopietnām lietām, bēg kā no spītālīgā, un laimīgs var būt tas, kam šajos vienaldzības džungļos izdodas atrast atsaucību. Cilvēki, kuri spēj analizēt situāciju un pasniegto informāciju, jūtas vientuļi šajā bezpersoniskajā pūlī. Tāpēc, runājot par vēlēšanām, esmu pilnīgā neizpratnē, ko apkārt esošais nedomājošais pūlis var izvēlēties par saviem priekšstāvjiem?!

Būtībā visas režīma radītās samilzušās problēmas tiek atmestas nākamajām paaudzēm – ja tādu maz vairs būs... Ja pavēro notiekošo, tad tik tiešām zūd jebkāda griba piedalīties vēlēšanās. Ja jau tā, tad vienīgais, ko varam vēlēties – lai kļūtu vēl sliktāk, tik slikti, ka latviešiem sāktu beidzot kustēties smadzenes latviešu tautas un valsts interešu virzienā.

Tagad interesanti būs tas, vai ukraiņiem izdosies noturēties uz esošā patriotisma vilņa, kas cieši saistīts ar nacionālo pašapziņu. Tam būtu liela nozīme ne tikai ukraiņu nākotnē, bet arī daudz plašāk.

LATVIEŠIEM IR SAVAS NACIONĀLĀS INTERESES!

Saruna ar **Edvīnu Šnori** – vēstures zinātņu doktoru, jaunievēlēto Saeimas deputātu no Nacionālās apvienības

Turpinājums no iepriekšējā numura

NEBAIDĪSIMIES, BET RĪKOSIMIES!

DDD: No diskusijām sabiedriskajā telpā varētu domāt, ka Krievija šobrīd ir mūsu vienīgā ienaidniece, bet Eiropas Savienība un ASV – draudzenes. Tomēr, manuprāt, mums nevajag, no lāča bēgot, vilkam skriet rīklē. Krievijā

Lūk, to pamazām vajag lauzt.

Mums šeit ir ļoti daudz arī Krievijas militārpersonu – vairāki desmiti tūkstoši, kas, manuprāt, ir klajā drauds Latvijas drošībai. Turklāt tas, kādā veidā viņi savus ģimenes locekļus ir audzinājuši un noskaņojuši, arī nekādas ilūzijas nerada.

“...latvietim būtu jāpārstāj baidīties no savas ēnas – bīties no tā, ko tagad teiks, piemēram, Krievija.”

ir ļoti daudz tumsas, bet ir arī kaut kas gaišs. Piemēram, homoseksuālisms tur nav pasludināts par normu, kā tas ir Eiropas Savienībā.

Edvīns Šnore: Es pieņemmu, ka Krievijā pašlaik valdošajam režimam nav nekādas morāles, tas gluži vienkārši izmanto konservatīvās vērtības – pirmkārt, jau Pareizticīgo baznīcu – tikai savām savtīgajām interesēm. Vai nosauksim tās par Krievijas ģeopolitiskajām interesēm vai citādi, bet tas ir tāpat, kā Staļins izmantoja ideoloģiju par vienlīdzību, kas palīdzēja viņam mobilizēt atbalstu pasaulē, lai okupētu un paverdzinātu citas tautas. Manuprāt, Putinam nebūtu nekādas problēmas visu apgriezt otrādi, ja tas palīdzētu sasniegt mērķi. Domāju, tas ir būtiski.

Bet mums, latviešiem, ir jāseko savām nacionālajām interesēm! Mums nevajag gaidīt kādu jauku brīdi, bet pamazām ir jāsāk runāt, veicināt okupācijas seku novēršanu.

DDD: Ko nozīmē – pamazām?

E.Š.: Kaut vai valsts līmenī atbalstīt Krievijas iniciatīvu savu tautiešu re-

DDD: Ko ar viņiem darīt?

E.Š.: Domāju, vajadzētu pārskatīt līgumu, pēc kura noslēgšanas viņi te palika. To var darīt sadarbībā ar Rietumiem. Tas varētu būt pirmais solis, kas ir arī ļoti labi saprotams Rietumiem.

DDD: Un ko darīt vienkāršajam latvietim?

E.Š.: Vienkāršajam latvietim būtu jāpārstāj baidīties no savas ēnas – bīties no tā, ko tagad teiks, piemēram, Krievija. Tas ir viens no argumentiem, ko bieži lieto: nevajag par to runāt, jo, kad Krievija izdzirdēs, iebruks kā Ukrainā. Tā ir pavisam nepareiza nostāja. Krievija iebruks, ja gribēs, pat tad, ja te neviens neko nerunās.

Patiesībā ir tieši otrādi – Krievija sit tos, kuri trīc un baidās. Solženicins “Gulaga arhipelāgā” min kādu dzīves gudrību, kura palīdzēja ieslodzītajiem ilgtermiņā izdzīvot un neaiziet bojā. Ieslodzītie savas attiecības ar gulaga vadību veidoja pēc principa: “*He верь, не бойся, не проси!*” Tas ir – netici viņiem, jo viņi vienmēr melo; nebaidies, jo, pirmkārt, sit tos,

attiecības var būt tikai ar tām robežvalstīm, kas ir Maskavas vasaļi. Tas ir jāsaprot. Tagadējais Krievijas režīms ir čekistiski-krimināls, pēc savas dziļākās būtības ļoti līdzīgs vienai gulaga nometnes administrācijai.

DDD: Viņiem droši vien tagad nebūtu jēgas prasīt kompensāciju par zaudējumiem okupācijas laikā?

E.Š.: Tas pat nav būtiski. Tagad, protams, atbilde būtu ļoti bravūrīga – sprāguša ēzeļa ausis vai tam līdzīgi. Bet šai bravūrai nevajadzētu mūs muldināt. Krievijai tagad ir šāda attieksme arī pret Krimu – *вопрос закрыт* (jautājums slēgts). Putinam varbūt tas ir slēgts, bet pārējā pasaule tā nedomā.

Es tiešām aicinātu cilvēkus nebaidīties, jo bailes neko nedod. Tās tikai kavē virzību uz priekšu.

SAVA ZEME IR JĀAIZSARGĀ

DDD: Aizvien biežāk izskan domas, ka ir jāveido paš aizsardzības vienības, katram latvietim ir jābūt gatavam aizsargāt savu zemi. Vai piekrist?

Edvīns Šnore: Piekrītu. Zemessardzes vienībām ir jābūt katrā novadā. Tagad, arī pēc Ukrainas krīzes, tas ir kļuvis aktuāli. Cilvēki vairāk stājas Zemessardzē, un tas būtu jāatbalsta. Arī ieročiem būtu jābūt pieejamākiem zemessargiem. Mums ir jāsaprot, ka darišana ir ar draudiem, ar spēku, kas saprot tikai spēku. Jebkāda veida piekāpšanās, baidīšanās ir vissliktākais, kas var būt. Ja tiešām gribam būt apdraudēti, tad ir jābaidās, jāpiekāpjas... un

tad ir pavisam skaidrs, ka Krievija veiks kaut kādus agresīvus pasākumus.

DDD: Varbūt mums ir vajadzīgs latviešu “maidans”, lai Saeima un valdība sāktu rīkoties?

E.Š.: Ukrainā Maidans notika mazliet citu iemeslu dēļ – tauta bija vilusies elite, kas tur bija apzagsies.

DDD: Nevarētu teikt, ka latviešu tauta nebūtu vilusies...

E.Š.: Domāju, ka mums “maidans” tādā nozīmē nebūtu vajadzīgs – mums ir demokrātija, kuru ikviens pilsonis ir aicināts izmantot, piedalīties vēlēšanās u.tml.

DDD: Tomēr, manuprāt, situācija ir diezgan nokaitēta – ja jaunā Saeima pievils uzticību, viss var gadīties...

E.Š.: Jā, viss var notikt. Tikko lasīju politoloģes Ostrovskas prognozi, ka Krievija spiedīs Latviju ar laiku veidot šeit krievu valdību, nosakot, ka tad mūs neokupēs. Krievijas politika jau nepaliek mazāk agresīva – tieši otrādi. Uz to ir jābūt gataviem. Signālu ir daudz.

Būtu jāsaprot, ka Krievija ir agresīva, un tās mērķis ir pārņemt savā kontrolē Latvijas teritoriju. Putina režīms neatzīst Latviju par patstāvīgu, pilnvērtīgu valsti kā, piemēram, Dāniju. Tagadējā Krievija uzskata Latviju par savu teritoriju, turklāt ar daudziem tās tautiešiem.

Jūs avīzē “DDD” gadiem ilgi esat uzsvēruši, ka **ir nepieciešams veicināt deokupāciju, dekolo-nizāciju un debolševizāciju. Uzskatu, ka šie procesi IR JĀVEICINA.**

*Intervēja
Līga Muzikante*

JAUNĀ SAULES PILSĒTA

Pamflets

J. Liekmanis

Itāļu “utopiskais komunisti” Tommazo Kampanella savā darbā “Saules pilsēta” sapņoja par sabiedrību, kurā visi dzīvos pārticībā. Arī Jelgavas pilsētas vadība, laikam salasījusies Kampanellu, sapņo par to pašu... pa savai modei. Tā ir atcerējusies padomju laikus, kad par mums rūpējās “lielais brālis”, ceļot te ražošanas uzņēmumus un apgādājot mūs ar trūkstāmo darbaspēku.

Inercei, kā zināms, ir liels spēks, un “lielais brālis” te pat blakus vien ir. Kāpēc neizmantot viņa palīdzību arī tagad neatkarīgās Latvijas laikā? Un tā, pateicoties pilsētas tēvu rūpēm un gādībai par saviem bērniem, esam tikuši pie “Amoplant”, un dienas kārtībā ir “UralMaš-Zavod”.

*Jelgava
гопog pazbumия!*

Tā tiešām Jelgavai ir Dieva dāvana, kas ļaus pilsētai atrisināt visas problēmas. Pilnībā tiks likvidēts bezdarbs, jelgavnieki tiks apgādāti ar vagoniem, Jelgavā parādīsies visaugstākās raudzes speciālisti, kādu nav visā Latvijā un varbūt pat visā ES. Viņi te mūs aplaimos ar savām ģimenēm, radiem un draugiem, tātad palīdzēs risināt demogrāfijas problēmu, ar kuru mēs paši netiekam galā. Viņi, ja strādās, dos pilsētai un valstij papildus ienākumus, sekmēs dzīvokļu un vēl visādu citādu celtniecību, vārdu sakot, būs pilnīga Leiputrija. Šiem ieobraucējiem mēs pilsonību dosim avansā un par nopelniem. Jā, atliek vien nožēlot, ka savā laikā nepiekritām Daugavpils HES un Rīgas metro būvniecībai, tad te būtu bijusi vēl lielāka Leiputrija.

Es varētu vēl iedomāties motīvus, kāpēc pilsētas tēvi tik labprāt izmanto “lielā brāļa” pakalpojumus. Viņi laikam pareizi uzskata, ka Krievija ir viena no nedaudzajām valstīm, kas ekonomiku nesaista ar politiku. Kādreiz teica, ka politika esot koncentrēta ekonomika, bet tagad mēs redzam, ka tās ir gatavās mulķības.

Bet, ja kādu latvieti māc bažas par Jelgavas sirsnīgo draudzību ar lielo kaimiņu, pavaicājiēt ždanokiešiem vai lindermaniem, vai Krievijas vēstniekam, un tūlīt prāts nomierināsies. Tāpēc vēlēsim Rāviņam ar kompāniju saules mūžu, jo vienīgi viņi Jelgavā var nodibināt Saules pilsētu.

VĒRTĪGA GRĀMATA

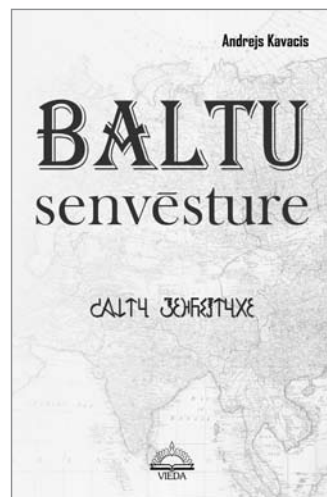
Andrejs Kavacis

“BALTU SENVĒSTURE”

Izpildot lasītāju lūgumu, Andreja Kavāča grāmata “Baltu senvēsture” ir piedzīvojusi jau ceturto izdevumu. Tā atkal ir nopērkama grāmatnīcās.

Autors ir veicis plašu un drosmīgu pētījumu par baltu tautu iespējamu izcelšanos. Grāmatas priekšvārdā viņš raksta: “Tauta bez savas vēstures zināšanām ir kā bērns bez vecākiem, kuram var iestāstīt, ko vien grib. Kaut kas tāds ir noticis ar baltu tautām. Modernā vēsture tām ir nozagusi pirmdzimības patiesību, līdz ar to laupot goda un cieņas pilnu stāvokli Eiropas attīstības vēsturē.”

Grāmata ir interesants ieskaits senvēsturē, un tā sniedz iespēju paraudzīties uz mūsu senatni no pavisam cita redzes leņķa. “Baltu senvēsture” ļauj lepoties, ka esam latvieši.

patriācijai. Tas taču daudz darba neprasa, vienīgi attiecsmi.

DDD: Te jaunajai Saeimai būtu lieliska iespēja iesaistīties, lai valdību piespīestu rīkoties.

E.Š.: Grūti tagad pateikt, kāds tieši šis mehānisms varētu būt, bet katrā ziņā attieksme, kāda tā ir tagad – “mēs neatdosim savus krievus”, ir absurda. Tā ir pilnīgi absurda politikorektuma izveidota tēze.

kuri baidās; un nelūdz neko, jo neko tāpat vien nedos. Tādām arī būtu jābūt Latvijas attiecībām ar Krieviju, lai saglabātu savu neatkarību ilgtermiņā. Taču Latvija visus šos trīs punktus neievēro.

DDD: Rīkojas tieši pretēji.

E.Š.: Jā, kaut ko runā par labām attiecībām ar Krieviju, ar Putina režīmu, kas ir pilnīga fikcija un pašapmāns. Krievijai labas

ESMU UKRAINIETE – AR SIRDĪ ARĪ LATVIJĀ

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Latvijā dzīvojošie ukraiņi pārkrievojas?

Olga Berga: Jā, diemžēl. Tomēr tagad saistībā ar notikumiem Ukrainā mainījās arī daudzu ukraiņu attieksme – tie, kuri iepriekš atbalstīja Ušakovu, balsoja par “Nacionālo apvienību”. Ļoti strauji viss mainās.

SAVAS TAUTAS PATRIOTS SAPROT OTRU TAUTU

DDD: Ir tāda krievvalodīgo masa, kurā nevar atšķirt, kur ukraiņi, krievi, baltkrievi, židi...

Olga Berga: ...bašķīri...

DDD: Vai varētu būt tā, ka šobrīd ukraiņi sāk izdalīties no šīs masas?

O.B.: Jā, jau sākas šāds process.

DDD: Un, jūsuprāt, šie

atceros, no Eiropas Savienības atbrauca Nacionālo minoritāšu komisārs van der Stūls un sāka aizstāvēt tos ukraiņus, kas bija Interfrontes pusē, bet mūs, Latvijas patriotus, izsvītroja.

DDD: Vārdu sakot, tika pasniegts, ka “sliktie latvieši visus apspiež”?...

O.B.: Tieši tā. Atmodas laikā liels pacēlums bija arī citu tautību pārstāvjiem. Tagad uzdodu sev jautājumu – kur palika krievi? Baltkrieviem ir divas kustības: viena oficiāli tiek atbalstīta no Baltkrievijas, ar padomju laika karogu; otra ir Baltkrievu biedrība, kas Atmodas laikā pacēla vēsturisko baltkrievu karogu, un viņi palika zem tā – es domāju, ka šie baltkrievi pat nedrīkst vairs uz Baltkrieviju braukt...

Atmodas laikā es aktīvi iesaistījos par neatkarību, darbojos arī Tautas fron-

draudzene ļoti labi pateica – viņa nevar saprast, kā var svešā valstī ienākt un uzstādīt savas prasības?!

DDD: Ar ko jūs tagad nodarbojāties?

O.B.: Šobrīd esmu Ukrainas centra jauniešu un bērnu organizācijas valdes priekšsēdētāja. Mūsu biedrības ideja ir veidot bērniem ukraiņu valodu – tradīcijas, valoda – un, protams, to popularizēt, apvienot interesentus. Man, protams, būtiski šķiet arī sakari starp Ukrainu un Latviju – cik varam, palīdzam.

DDD: Vai jūs sevi uzskatāt par Latvijas patrioti?

O.B.: Obligāti.

DDD: Un Ukrainas arī?

O.B.: Jā. Ziniet, es arī pati sev uzdodu jautājumu: ja, teiksim divas komandas – ukraiņu un latviešu – spēlētu? Es pat nezinu, kurā pusē būtu.

DDD: Jūs esat tīra ukraiņiete?

O.B.: Jā, esmu īsta ukraiņiete. Bet mana sirds pieder arī Latvijai – mans vīrs ir latvietis. Un, kad audzināju bērnus, ilgu laiku dzīvoju Kurzemē. Man bija iespējas iedziļināties vēsturē. Mana vīra māte ļoti daudz par visu ir pastāstījusi, un tas ļoti dziļi manī iesakņojās. Bērnus audzināju kā patriotus, un ļoti priecājos, ka mani bērni ir kā Ukrainas, tā Latvijas patrioti.

PAR NEATKARĪBU IR JĀCĪNĀS VISU LAIKU

DDD: Kādas ir jūsu sajūtas, vērojot notikumus Ukrainā?

Olga Berga: Naktī mostamies un skatāmies, kas tur notiek, raudam un nevaram to visu izturēt! Protams, ka notiekošais neapmierina – no Krievijas puses tā ir atklāta agresija, atklāta okupācija. Man nav pat komentāra – ko gan vēl varētu pateikt?! Tāpēc jau uzsveru, ka par neatkarību ir jācīnās visu laiku – diemžēl.

DDD: Vai piekrītat, ka nerastos šāda situācija, ja Austrumukrainā jau sen būtu veikta dekolonizācija jeb repatriācija, respektīvi, ja tur nebūtu Krievijas piektās kolonnas?

O.B.: Domāju, ka vienlīdz atrastos citi iemesli, jo ir fakti, ka okupācija bija plānota jau sen – Putins to bija ielāgojis.

DDD: Nu, to varēja ielāgot, tikai saglabājot šo piekto kolonnu...

O.B.: Liela kļūda bija tā, ka pie varas nāca Janukovičs. Nebija nepieciešama patriotisma. Teikšu godīgi – esmu pilnīgi šokēta, ka, runājot ar Luhanskas apgabala jaunajiem vīriešiem, kuri tagad jūtas kā ukraiņi ar nacionālu apziņu, viņi neprot ukraiņu

valodu, bet tagad mostas kā ukraiņi.

DDD: Viņi ir ukraiņi, kuri ir pārkrievojuši Ukrainā?

O.B.: Jā, šie cilvēki jau no dzimšanas ir ar visu krievisko, par Rietumukrainu viņiem kopš bērnības ir radīts priekšstats, ka tur visus krievus sit, nogalina – nedrīkst uz turieni pat braukt. Viņi baidījās doties pat pie tuviniekiem tikai tāpēc, ka runā krieviski. Lūksuss pasaule viņiem praktiski bija Krievija.

DDD: Vai tiešām Rietumukrainā jau sen ir bijis tāds noskaņojums pret krieviem?

O.B.: Nu, protams, nē. Mēs bijām Rietumukrainā ar mūsu centra jauniešiem, kuri nerunāja ukraiņiski, un viņiem pat atbildēja krieviski.

DDD: Vai sapratu pareizi, ka Luhanskā ukraiņi, kas neprot ukraiņu valodu, nostājas pret Krievijas agresiju?

O.B.: Jā, viņi sevi dēvē par krievvalodīgajiem ukraiņu patriotiem, kaut gan ukraiņu valodā nerunā. Tomēr palīdz ukraiņu armijai, kur tas ir nepieciešams. Bet godīgi sakot, es neatbalstu ne ukraiņu, ne latviešu inteligenci, kura uzskata, ka valoda nav galvenais. Mēs taču cīnāmies arī par valodu!

DDD: Valoda ir viens no galvenajiem tautas pamatiem.

O.B.: Tā tas ir. Bet Ukrainā ir noticis plašs pārkrievošanas process. Atceros, kad ar medaļu pabeidzu skolu Rietumukrainā, manai mammai teica, lai eju uz krievu valodas skolotājiem Pedagoģiskajā augstskolā. Krievu valodas skolotājiem padomju laikā maksāja gandrīz divreiz lielāku naudu nekā parastajam skolotājam – arī šīs fakultātes studentiem stipendija bija par 20–30 rubļiem lielāka nekā citiem. Lūk, kāda pārkrievošana notika.

Tajos reģionos, kur tagad risinās asiņainie notikumi, padomju laikā nerunāja ne īsti ukraiņiski, ne krieviski – valoda bija tik ļoti piesārņota, ka neprata pareizi runāt. Turklāt pēc liela bada (1932.–1933. gadā) speciāli ievada ģimenes no Krievijas, un tagad es nezinu, kā viņus nosaukt – vai par piekto kolonnu? Tur bija dažādi ļaudis no visurienes, īsts sajaukums.

NEVIS NAIDS, BET SVĒTS SAŠUTUMS!

DDD: Šobrīd starp krievu un ukraiņu tautām ir radies spēcīgs naids. Diemžēl.

Olga Berga: Mums, ukraiņiem, pat nav tāds naids...

Šā gada 3. septembrī pie Krievijas vēstniecības piketā pret Krievijas iebrukumu Ukrainā Olga Berga uzrunāja cilvēkus ukraiņu valodā.

DDD: Sašutums – svēts sašutums?

O.B.: Jā, svēts sašutums! Mēs esam brīva tauta, ir pat ukraiņu karzaki, kuri parādījuši visai Eiropai un pasaulei, kas ir brīvība. Pirmā republika taču bija Zaporožjes kazaku republika 16.–18. gadsimtā. Viņiem bija sava Konstitūcija.

Ukrainos iekšā ir brīvības gars. Arī man pašai vairāk par visu nozīmē brīvība. Tomēr, cik jau simtu gadu Ukraina cieš?! Mani audzināja mājās ļoti patriotiski, bet par vēsturi man nestāstīja. Mans tēvs ir no tās Ukrainas daļas, no Čerkasu apgabala, kur piedzima Tarass Ševčen-

badu – par Golodomoru?

O.B.: Par to man stāstīja vecmāmiņa, kura kopā ar vectēvu to pārdzīvoja. Es nevarēju saprast – dzīvoju padomju laikos, kur viss bija labi un brīnišķīgi, bija revolūcija, visus atbrīvoja, bet kaut kas tāds... Un es sāku uzdot jautājumus, un ar to stāsti beidzās. Ne tikai mana tauta pārdzīvoja badu, bet 50 gadus par to nedrīkstēja pat runāt!

DDD: Un vēl tagad Krievija kā PSRS mantiniece noliedz savu vainu.

O.B.: Krievijai ir imperialistiska domāšana, un tā ukraiņus visu laiku uzskata par tādiem kā lauķiem...

“Jā, esmu īsta ukraiņiete. Bet mana sirds pieder arī Latvijai...”

ko, un tēvs ar to ļoti lepojas. Tā ir Centrālā Ukraina, kur ir lieli patrioti. Tētis man allaž teica vienu – tev ir jāzina valodas, jo Ukrainas vēsturi tu vari uzzināt tikai no ārzemju avotiem.

DDD: Manuprāt, Ukrainas vēsture ir gluži kā miglā tīta...

O.B.: Jā, ne no šā, ne no tā parādījās Krievija. Bija Kijevas Rusj – parādījās Krievija. Un esot rakstīts, ka it kā Krievijai tur esot tas pats vēsturiskais pamats kā Ukrainai. Un tā nu notiek cīņa. Taču patiesībā Kijevas kņazs Jaroslavs Gudrais Eiropas galmiem deva savas meitas par sievām. Un arī franču karaliene ir kņaza meita. Un ukraiņi brauc uz viņu kapiem – mēs ar to lepojamies. Tā ir mūsu vēsture. Esmu ļoti pateicīga Latvijai, ka man bija lemts tikties ar tādiem cilvēkiem, kuri pārzināja vēsturi. Bet vecāki ne sevišķi kaut ko stāstīja.

DDD: Cik daudz jūs bērnībā uzzinājāt par lielo

DDD: Krievijas televīzijās ukraiņus tagad apsauk kā par fašistiem.

O.B.: Ne tikai. Pagājušajā gadā notētnē to no baltkrieviem arī dzirdējām. Pie mana meitas nāca puīši no Baltkrievijas un teica: klau, jums vēsturē māca, ka Hitleris ir labs? Lūk, kā strādā propaganda, bērniem tiek iepotēts, ka Rietumos visi ir fašisti. Es pat nezinu, ko teikt – visa tauta patiešām ir padarīta slima. Kad mācījos Krievijā, kāda ukraiņiete stāstīja, ka krievu puīši esot lielījušies, ka viņi ir uzvarējuši karu pār fašistiem, bet visi citi, kas to klausījās – no Tatarstānas, no Baškīrijas un vēl citurienes – esot nodevēji, arī ukraiņi esot nodevējtauta... Tāda imperiālistiska domāšana. Jūs varat iedomāties, kā viņiem ir aptumšotas smadzenes pēdējo simts gadu laikā!

Turpmāk vēl...

Intervēja
Līga Muzikante

UKRAINAI

Jums, ukraiņi, ir beidzot jāizšķiras:
Cik ilgi ļausīt robežas sev mīt?
Laiks ielikt robežvārtiem jaunas viras
Un krievu okupantus projām dzīt.

Viss tomēr jūsu lielās tautas ziņā:
Vai ļaut vēl postīt zemi naidniekam?
Vēl badu gadi veco ļaužu ziņā,
Tas zināms arī Kremļa saimniekam.

Būt Eiropā vai citu tautu saimē,
Par to tik Ukraina var pati lemt:
Vai mūžam dzīvot Krievu zemes “laimē”,
Kam citu zemju labumus tik ņemt?

Lai Ukrainā rimst ātrāk kara draudi,
Lai atkal jūsu zemē valda prieks,
Lai allaž sirdī mūsu Raiņa vārds,
Jums latvju tauta vienmēr roku sniegs!

“Lai ir grūti, vajag spēt:
Stipram būt, uzvarēt!”

Jānis Rīts

NEPIECIEŠAMA DROSME BŪT BRĪVIEM

Saruna ar Latvijas Nacionālās skolotāju savienības (LNSS) priekšsēdētāju, vokālo pedagogu **Dr.paed. Edgaru Kramiņu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

LATVIEŠU TAUTAI IR FIZISKI JĀATJAUNOJAS

DDD: *Kas, jūsuprāt, būtu jādara, lai latvieti atmodinātu saimnieka sajūtu, pašcieņu?*

Edgars Kramiņš: Ja es būtu valsts vadītājs, pirmkārt, radītu likumus, kas būtu ļoti labvēlīgi jaunajām ģimenēm, lai sievietē varētu nestrādāt un audzināt bērnus, jo, lai viņu sagatavotu par labu mammu, no valsts vajag vismazāk resursu. Pirmie rezultāti būtu redzami jau pēc sešiem gadiem. Tas ir svarīgi, jo šī paaudze nekam citam nav derīga, kā vien fiziski atražot latvieti, kuram iekšā ir tas labais gēns (kā ozolzīlei). Latviešu tautai ir fiziski jāatjaunojas, lai spētu izpausties latviskais kods, kas guļ gēnos. Domāju, ka ar tautu ir tāpat kā ar vecmāmiņas ķiplokiem, kuri, atšķirībā no neauglīgajām un modificētajām Holandes sēklām, pat pēc vairākiem gadu desmitiem ir saglabājuši savu dzīvotspēju. Sargājiet to!

DDD: *Tāpat jūs domājat, ka saimnieka gēns latviešos nav izzudis, bet tikai neizpaužas – gluži kā Pumpurs reiz rakstīja: “Imanta nevaid miris, Bet tikai apburts kluss...”*

E.K.: Jā, tieši tā! Ir naidīgi domāt, ka šodien mūsu sabiedrība ir pārpilna ar izciliem kultūras darbiniekiem, izciliem domātājiem, izciliem skolotājiem, izciliem atslēdzniekiem u.c. profesiju pārstāvjiem. Visās sfērās mums katastrofāli trūkst speciālistu.

Kad būs sakārtoti likumi, kas atbalstītu latviešu ģimenes, tālāk ir jāķeras pie bērnudārziem, kas ir otra ļoti viegli sakārtojama lieta. Bērnudārziem ir jāklūst atkal par bērnudārziem, nevis kaut kādām pirmsskolas audzināšanas iestādēm. Bērnudārzu audzinātājiem (nevis skolotājiem!) ir jā māca bērniem sekot dabiskajam laika ritmam, kas latvietim, manuprāt, ir īpaši svarīgi.

Latvietis dzīvo saskaņā ar Saules ritu, tādēļ svešās sistēmas ielikteni tik ļoti mums cenšas uzspiest nakts dzīvi, kas izjauc dabisko, iekšējo ritmu. No valsts budžeta tiek finansētas muzeju nakts, baznīcu nakts, zinātnieku nakts un citas tumsas izpausmes. Kas tie ir par jodiem, kas darbojas pa nakti? Lai to saprastu ir jāpārlasa Raiņa “Spēlēju, dancoju”, kur apakšā ir Trejgalvis, bet augšā –

Pērkons. Raiņa lugā Trejgalvis zaudē, jo viņa dēls ir aizgājis meklēt saikni ar šo Sauli. Pie mums šobrīd ir otrādi – mēs apzogam savus bērnus un atdodam audzināšanā Trejgalvim uz pekli, uz tumsu, uz nakti. Šāda darbošanās pa nakti nekādu kvalitāti nenes un nenesīs.

Tālāk būtu jāsakārto izglītība sākumskolās, jo arī tā nav sarežģīta lieta. Pirmās sešas klases var mācīt viens pedagogs, jo nav ķīmijas, fizikas. Tur nevajag īpaši iekārtotus kabinetus, un viens skolotājs var tikt galā pat ar sešiem dažāda vecuma bērniem vismazākajā Latvijas pagastā.

DDD: *Pirmskara Latvijā tāda arī bija bērnu apmācība, kas radīja zinošus un viedus cilvēkus.*

E.K.: Viedums ir ļoti labs vārds. Šobrīd zinātnē to droši vien censtos izmērit ar inteligences koeficientu (SQ). Un kā tas viedums vispār rodas? Kāpēc Krišjāņa Barona mamma, kura bija analfabēte, bija vieds cilvēks? Tādēļ, ka viņas intelektuālā (IQ) un emocionālā attīstība (EQ) bija līdzsvarā. Viedums ir līdzsvars starp šo attīstību, kas izpaužas spējā atšķirt ne tiki to, kas ir labs un kas slikts, bet arī to – kāpēc notiek tas, kas notiek?

DIEVS NETAISNĪGAJIEM “AIZVER ŠĪBERI”

Edgars Kramiņš: Šodien tā saucamajā radošajā inteligencē diemžēl šādā pašpīrēdē sakņotu viedu cilvēku nav, un tikai retais saprot, ka veiksmes, brīvības un laimes pamatā ir nevis materiālās vērtības un lietu kults, bet gan savas un sabiedrības garīgā attīstība, spēja darboties citu (ne savu!!!) interešu labā. Spēja līdzsvarot sevi intelektuāli un emocionāli, lai būtu garīgā veselumā, ļauj iegūt izredzētību saskatīt lietu kopsakarības!

Pirms vēlēšanām man pastkastītē bija iemesta avīze “Mobilizācijas pavēste”, kuru izdevis kaut kāds “Nākotnes fonds” un kurā Latvijas pseidointeligence – akadēmiķis Jānis Stradiņš, dzejniece Māra Zālīte, ekspolitiķe Anna Žigūre un pētniece Dagmāra Beitnere – atbild uz četriem jautājumiem, no kuriem viens bija: ko nozīmē kārtējās jaunās, mazās partijas? Visi kā viens apgalvo, ka *tās esot viltus partijas un tirā nelaide, kas diskreditē nopietnu politiku, jo cer uz vēlēšanu muļķību vai vienaldzību pret savu un valsts likteni, tas ir noziegums, kas nāk par labu Latvijas neatka-*

ribai klaji naidīgiem spēkiem. Tās esot atsevišķu cilvēku ambīcijas, jo mazās partijās redzam personības, kuras nespēj strādāt lielā komandā. Tāpēc neizniekosim balsis un neatņemsim tās “normālām” partijām! Kā vispār kaut ko tādu var atļauties demokrātiskā sabiedrībā? Kā vispār tik prastā veidā var atļauties zombēt sev apkārt esošos tautiešus? Vai tas ir vecuma plānprāts, neaudzinātība vai tomēr neinteligence un proletāriskā kalpa sindroms? Paskatieties uz Māru Zālīti – cik viņa ir melna!

Un ko nozīmē atsevišķu cilvēku ambīcijas un nespēja strādāt komandā. Man gan šķiet, ka Āboltiņas kundzes ambīcijas neļauj viņai strādāt savas valsts labā. Un vai nu mākas dēļ strādāt komandā viņas pašas partijas biedri vēlēšanās tik naski bija svitrojuši rudmataino skaistuli?

Tāpēc ir būtiski nošķirt jēdzienus *inteligence* un *intelektuālis*. Pēdējās atmodas procesus rosināja inteligence, bet amatos, t.sk. Saeimā, tos ātri malā nobīdīja intelektuāli. Intelektuāli, kalpojot režimam, turklāt vienalga – kuram, bazūnē par toleranci un saņem par to ne sliktu atalgojumu. Nekas cits vairāk viņus neinteresē.

Tieši latviešu nacionālās inteligences uzdevums būtu noturēt tautas morālās kritērijus, bet rodas jautājums: “Kur tad ir mūsu nacionālā inteligence?” Intelligence šodien jau gandrīz ir izmirusi. Neliela daļa turpina sabiedrības ignorancē strādāt pie kultūras tradīciju pilnveidošanas, tai nav domu biedru, atbalsta presē un ierēdņu korpusā. Taču tie, kas intelektualizējušies un materializējušies, sēž padomēs, kurās iekārtojuši arī savus bērnus, un paši radīt vairs neko nav spējīgi: ne dziesmu, ne simfoniju, ne jēdzīgu lugu. Un mūsu mazās valsts gadījumā tas ir šausmīgākais, kas varēja notikt.

DDD: *Jūs norādījāt, cik melna ir Māra Zālīte. Droši vien uzrakstīt odu par godu Eiropas Savienībai īpaši gaišs cilvēks nevar...*

E.K.: Viņas darbs “Pilna Māras istabīna” ir labs, taču kaut ko tādu viņa nekad vairs nevarēs uzrakstīt. Dievs netaisnīgajiem “aizver ciet to šīberi”, kas nodrošina kontaktu ar Viņu. Un nekas tur vairs ārā nenāk. Dievs ikvienam ir devis kaut kādu uzdevumu dzīvē. Ja tu ej pa Viņu nolikto ceļu un dari Viņu nolikto darbu, tad viss veicas. Tikko tu to pārkāp – ieej politikā kā R. Pauls, I. Kalniņš vai I. Ziedonis, tā Dievs atņem ne tikai spēju rakstīt, bet var at-

ņemt pat valodu. Šie cilvēki visi maksā par to, ka ir aizgājuši no Dieva noliktā ceļa.

DDD: *Cilvēki ir iedomīgi – viņi domā, ka viss skaistais, ko viņi radījuši, ir viņu personiskais nopelns. Ģeniāli rakstnieki, komponisti zina, ka viņu talants ir Dieva dots atribūts, ka ir jāpateicas Augstākajam par to, ko viņi ir spējuši radīt. Manuprāt, mūsu tā saucamajiem kultūras pārstāvjiem nav saiknes ar Augstāko. Visās dzīves sfērās ikvienam – arī skolotājiem – ir jākalpo Dieva gribai, un es nerunāju par baznīcu...*

E.K.: Jā, baznīcai nav īpašas saistības ar ticību. Tā ir konfesiju strukturāls veidojums – sistēma! Taču es ar cieņu iztuos pret cilvēkiem, kas iet baznīcā. Mans princips ir tāds: ja viņš kaut kam tic, un tas viņam palīdz nedzert, nezagt, nesist sievu, mīlēt

saulē, viņi to bagātināja un nākuši atpakaļ, bagātināja citus. Bet tie, kuri pārdod urbumus un bankas, nedomā par savu tautas kultūru, bet tikai par savu “es”.

APTAUKOTĀ NEKĀDĪBA

DDD: *Jūsuprāt, kāpēc cilvēki, kuri aptver, kādas nevēlēšanās notiek mūsu*

“Mums ir vajadzīgi cilvēki, kuri zina ko vairāk par reizrēķinu – vajadzīgi tādi, kuri spēj būt savas nacionālās kultūras pārstāvji, kļūstot par neaizstājamiem visās pasaules kultūras kontekstā.”

bērnus, lai viņš to dara. Principā tas norāda, ka cilvēks jau tā ir traumēts un meklē izeju, kaut kam izmisīgi pieķeroties. Es nedrīkstu viņu noniecināt, ja viņš ir pieķēries pie salmiņa – es nedrīkstu viņam to atņemt.

DDD: *Protams.*

E.K.: Latvijas sabiedrība ir iestrēgusi stāvoklī “es”, un tas, manuprāt, ir cilvēces iznīcības galvenais faktors. Mēs kādu brīdi bērnam ļaujam šo “es” kultivēt, bet ne mūžīgi, sakot, ka viss, ko viņš dara, ir ģeniāli. Tā mēs viņu iesēdinām tajā “es” fāzē uz mūžu. Ja piecgadīgs bērns zina reizrēķinu līdz simts, saka – viņš jau ir ģenijs. Bet, ja jūs man teiktu: zini, Kramiņa kungs, es zinu reizrēķinu līdz 100, – es teiktu: nu, un... Bet mums tagad ir pilna pasaule ar cilvēkiem, kuri 40 gados saka: es zinu reizrēķinu, un tāpēc Saeimas vēlēšanās vēliet par mani.

Taču mums ir vajadzīgi cilvēki, kuri zina ko vairāk par reizrēķinu – vajadzīgi tādi, kuri spēj būt savas nacionālās kultūras pārstāvji, kļūstot par neaizstājamiem visās pasaules kultūras kontekstā.

Mums vienmēr bijuši izcili cilvēki, bet agrāk viņi visi, kas kādreiz ieguva izglītību Maskavā, Pēterburgā, Tērbatā, Parīzē, Vinē, atgriezās un dibināja Mākslas akadēmiju, Mūzikas akadēmiju, Operu. Izgājuši ar savu kultūru pa-

valstī, klusē un nemēģina neko darīt? Zinu, tas prasa enerģiju, prasa ziedot savu laiku, varbūt pat zināmā mērā personisko labklājību, bet tie ir necīgi zaudējumi salīdzinājumā ar iegūto gandarījumu par darbu Vispārības labumam. Starp citu, cīnoties par taisnīgumu, zaudējumu nav – ir tikai ieguvumi, jo Visaugstākais Dzīvās Etikas Mācībā atklāj, ka Viņam vislielāko prieku sagādā aizsargāt tos, kuri cīnās par taisnīgumu. Kas noticis ar cilvēkiem, kur palikuši visi gaišie, intelligentie prāti?

Edgars Kramiņš: Pirmkārt, cilvēkos valda prāta kūtrums. Un tie, kuri tiek izvēlēti atbildīgiem amatam valsts pārvaldē (arī profesūrai augstskolās) ir, vai arī ar laiku kļūst, prātā kūtri. Viņi nedrīkst izcelties ar savām idejām un to it labi saprot, nevēlas piepūlēties, nevēlas izjust sistēmas spiedienu, tādēļ ieņem nekādības pozīciju un līdz ar to nevirza pārmaiņas un sabiedrības attīstību. Nu, paskatieties – mūsu premjeri un ministri taču ir *nekādi* un tieši tāpēc sabiedrībā ieredzēti. Tā bija ar Dombrovski, Bordānu, Viņķeli, tagad ar Straujumu, Melnbārdi, ar daudziem.

Tādu kā mani viņi īpaši nevēlas redzēt savā tuvumā, jo mana klātbūtne atgādina par to kūtrumu. Kolēģi no Latvijas augstskolām sūta sveicienus,

satiekot smaida, izsaka komplimentus, pat apbrīnu, bet neaicina darbā, jo nedod, Dievs, atnāks Kramiņš, un viņiem būs vēl jāsāk kaut kas darīt. Viņi tiks izsisti no sava kūtruma. Viņi, tā saucamās inteligences pārstāvji, slīgst purvā un faktiski degradējas. Kad ieraugu tos profesorus, kas mācīja mani, nereti pārņem šausmas par to, kā viņi pa šo laiku ir degradējušies! Lai Dievs žēlīgs – drausmīgi!

DDD: *Tas prāta kūtrums, par ko jūs runājat, ir visur – diemžēl arī skolās.*

E.K.: Protams. Arī visā valsts pārvaldē, jo arī tur var izdzīvot tikai *nekāda*is starp nekādajiem. Skola diemžēl neattīsta jaunajos līdzcīvēkos tādas prāta īpašības kā:

- **kritiskumu**, kas ļauj novērtēt savas un citu domas, pārbaudīt spriedumus un slēdzienus, jo tikai kritisks prāts ir disciplinēts un ļauj nopietni, atbildīgi attiekties pret darbu, cilvēku rīcību un uzvedību;

- **elastību**, kas izpaužas domas patstāvībā un brīvībā, izvēloties jaunus uzdevumu risināšanas paņēmienus, jo tikai elastīgs prāts ir meklējošs un radošs;

- **ātrumu**, kas ļauj ātri orientēties sarežģītā situācijā, ātri apdomāt un pieņemt pareizo lēmumu, ko nodrošina cilvēka disciplinētība un gribasspēks, bet izpaužas – apķērbībā un atjautībā.

Minētās prāta īpašības ir savstarpēji saistītas un kopumā veido cilvēka intelektu. Pati galvenā domāšanas funkcija ir jaunas domas veidošana, kas ir pats galvenais cilvēka izziņas sfērā. Taču skolā šīs īpašības neattīsta, jo nav jau, kam to darīt. Jāņem vērā arī fakts, ka klases ir pārāk lielas, lai pedagogs varētu ar katru skolnieku strādāt individuāli, atrodot katram savu īpašo pieeju viņa spēju attīstīšanai.

DDD: *Bet Izglītības ministrija taču tieši veicina skaitliski lielu klašu veidošanu, jo mazās skolas, lūk, neesot rentablas...*

Turpinājums 6. lpp.

SARGĀSIM LATVIJU no garīgās degradēšanās!

Igaunijas parlaments 9. oktobrī ir apstiprinājis t.s. partnerattiecību likumu, tādējādi dodot zaļo gaismu arī pederastu un lesbiešu savdabīgai “laulībai”. Ja prezidents izsludinās šo likumu, tas stāties spēkā 2016. gadā.

Arī Latvijā seksuālo perveršu pārstāvji cenšas uztiept izmaiņas tiesību normās, kas ļautu tiem sevi pozicionēt kā “veselīgus”, “dabiskus” pārus. Ļoti cerams, ka Saeimas deputātiem pietiks veselā saprāta un morāles skaidrības, lai nepieļautu šādu degradēšanos. Pārdomām publicējam rakstu no apgādā “Vieda” izdotās grāmatas “Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts”.

HOMOSEKSUĀLISMS – TĀ BŪTĪBA, CĒLOŅI UN SEKAS

Igors Tovpeņecs

Tikumības, morāles problēmas sabiedrībā pastāvējušas visos laikos. Tās ir tā sauktās mūžīgās problēmas. Mūsdienu sabiedrībā tās saasinās, īpaši sakarā ar specifisko iezīmi – pedofiliju, parādību, kura strauji izplatās Rietumos – pasaules “civilizētajā” daļā. Kā zināms, Latvija nav izņēmums. Sabiedrību satricināja vairāki pedofilijas skandāli. Izmeklēšana, kas šajā sakarā tika veikta, neatklājot galvenos vainīgos, tomēr parādīja, kādā purvā mēs esam. Viens no secinājumiem – pedofilija kļuvusi par organizētās noziedzības sastāvdaļu. Rodas jautājums – kā līdz tam esam nonākuši?

Varbūt sākusms visam bija “nevainīga” laulības pārkāpšana, vieglprātīga izturēšanās pret ģimeni, morālā nekārtība. To visu pastāvīgi propagandē televīzija, kino, prese – visi,

kam nav slinkums. Netiek izteikti brīdinājumi, netiek piedāvātas alternatīvas. Sabiedrība pamazām pierada pie sava pagrimuma, tagad tas tiek uztverts kā kaut kas ikdienišķs, pierasts, pilnīgi normāls.

Sevi skaļi pieteica homoseksuālisms – “jauna” parādība, kas agrāk bija krimināli sodāma un jau tāpēc vien – necila un nemanāma. Tagad tas sāka plaši izplatīties daudzās rietumvalstīs un vairākās kļuva legalizēts. Izveidojās viendzimuma “laulības” ar bērnu adoptāciju, ar pretenzijām uz to audzināšanas tiesībām. Tas viss kļuva pierasti, tāpat kā tas, ka šā netikuma legalizāciju un iecietīgu attieksmi pret to sāka pieprasīt arī Latvijā dzīvojošie.

Rietumvalstīs šī “jaunā” parādība tik skaļi un sekmi pieteica sevi tāpēc, ka vēl spēkā esošās tikumiskās normas sabiedrībai kļuva par šauru. Sabiedrībā, kura pieradusi pie lie-

kulības un netiklības, homoseksuālisms neizraisa pretīgumu. Tieši otrādi, tas tika uztverts kā kaut kas tikumiski nevainojams. Viņi taču stāsta, ka katram ir tikai pa vienam seksuālajam partnerim! Kas tur sliktis? Tā vaicā cilvēki, kuriem ir piemēlota, sakropļota uztvere un kuri paši to nemana. Ir zināms, ka homoseksuālisti viegli stājas seksuālajos sakaros ar dažādiem partneriem. “Laulāto” uzticība viņu vidū nav populāra. Tiesa gan, daži no viņiem apgalvo (tādējādi varbūt vēlēdamies izskatīties krietnāki citu un pašu acīs), ka sievietei viņiem esot vajadzīga dzimtas turpināšanai, bet vīrietis – “dvēselei”(!). Kas te ir sliktis vai nosodāms?

Slikti ir tas, ka tiek nojaukta barjera iekāres apmierināšanai – “tabu”, kas jau senatnē tika uzlikts viendzimuma seksuālajiem sakariem, kuri, būdami, kā šeit jau minēts, sabiedrības izvirtības sekas, kļūs par iemeslu jau zināmu netikumu pastiprināšanai un samērā jaunu – tādu kā pedofilija – ieviešanai. Homoseksuālisms ir “principiālākā” no netiklībām. Normāla seksa gadījumā iekāre ir attaisnojama ar nepieciešamību (dzimtas turpināšana). Šī saikne pastāv vienmēr neatkarīgi no tā, vai dzīvesbiedri konkrētajā gadījumā vēlas bērnu vai ne. Homoseksuālisma gadījumā šādas nepieciešamības nav, tādējādi iekāre, patika kļūst par pašmērķi. Līdz ar to homoseksuālists savā dziļākajā būtībā vairs nesaskata atšķirību starp vajadzībām un iegribām, starp ambīcijām un godu. Homoseksuālists parasti ir persona ar normālu intelektu, bet dziļi izkropļotu tikumu. Šī īpašība (kropļība) ir apslēpta, grūti atpazīstama, taču briesmas, ko tā rada sabiedrībai, ir milzīgas.

Ja šo netiklību neapkaros, tā novedīs pie sabiedrības bojāejas, jo sabiedrība pilnīgi deģenerēsies. Lai par to pārliecinātos, pietiek kaut mazliet atskatīties vēsturē. Iespējamam mieraiznājumam, kas tas notiks tikai attālākā nākotnē, nav pamata. Postoša ietekme šai parādībai ir jau tagad. Starptautiskā sabiedrība lielākoties ir ietekmēta tādējādi, ka tā lielā mērā jau ir zaudējusi un turpina strauji zaudēt spēju atšķirt vajadzības no iegribām. Tam piemērs – sabiedriskās dzīves attīstība, kuras galvenā tendence ir nevis pārvarēt netikumus, bet pielāgoties tiem, mācīties ar tiem sadzīvot.

Mūsdienu sabiedrības liekulība kļūst arvien dziļāka. No vienas puses, sabiedrība ir kļuvusi pret smēķēšanu un alkoholu, no otras – gan tabaku, gan alkoholu tiek ražoti vēl nepieredzētos daudzumos. Pieprasījums pēc šiem “labumiem” ar-

vien pieaug un tiek bez ierunām apmierināts. No vienas puses, visur tiek sludināts par arvien pieaugošu cīņu pret narkomāniju, no otras – reāli tiek darīts pilnīgi pretējais, nemitīgi pieaug narkotiku daudzums, attiecīgi arī ražotāju un tirgotāju peļņa. Balsis, kas aģitē par “vieglu” narkotiku legalizāciju, kļūst arvien skaļākas un uzstājīgākas. “Zaļo” kustība, izvirzot prasības par vides saglabāšanu, tās attīrīšanu un sakārtošanu, izplatījusies visā pasaulē, taču pašreiz zeme ir pārvērsta par milzīgu atkritumu tvertni. Tās dzīles ir iztukšotas, dzīvā daba iznīcināta, gaiss un ūdens piesārņoti. Neticamos tempos tiek iznīcināts viss, kas vēl saglabājies. Visās dzīves jomās iestājusies dziļa krīze. Pasaules sabiedrība necenšas to apzināties, nevēlas atzīt, ka tā ir garīgi slimā. Dziļās deformācijas skārušas tās uzskatus visās svarīgākā-

2012. gada nogalē Francijas valdība apstiprināja likumprojektu par viendzimuma “laulību” legalizēšanu. Šis lēmums izraisīja protestus visā Francijā, pulcējot protesta demonstrācijās simtiem tūkstošus cilvēku, kuri iestājās par bērnu tiesībām dzimt normālās ģimenēs – vīrieša un sievietes mīlestībā.

bas!” Un nelaimīgajam, ja viņam nav milzīgas gribas vai tuvu cilvēku atbalsta, nekas cits neatliek kā palikt tādām, kāds viņš ir. Daudzi arī paliek. Un likumsakarīgi, jo nepaliek jau par upuriem vien, kļūst arī par ļaundariem.

Amerikas Savienotajās Valstīs, piemēram, perversi cilvēki kļuvuši par lielu pilsētu (Sanfrancisko) mēriem. Tādējādi rodas

izpaužas kroplīgā, “nestandarta” veidā un tādējādi, atšķirībā no normāla seksa, apdraud sabiedrību, pirmām kārtām ģimeni, kas ir sabiedrības galvenā vērtība. Prasība izturēties pret ģimeni kā pret svētumu ir attiecināma uz visiem cilvēkiem.

“Mēs arī gribam to pašu! Mums arī vajadzīga ģimene, bērni! Vienīgi dzemdēt nevaram,” iebilst homoseksuālisti. Cik tas ir pareizi? Pareizs ir tikai pēdējais apgalvojums. Galvenais iebildums – bērnu audzināšana. To homoseksuālistiem nedrīkst uzticēt. Kāpēc? Nepieciešams nosacījums bērnu audzināšanā ir pamodināt viņos sava dzimuma apziņu un saskaņā ar to gatavot viņus turpmākajai dzīvei – laulības dzīvei un tālāk – savukārt viņu pašu bērnu pilnvērtīgai audzināšanai. Tāpat ir zināms, ka noziedzniekiem bērniņā šis apstāklis tika vai nu ignorēts, vai nepareizi saprasts un tādējādi tika bremsēta vai ievirzīta nepareizā gultnē viņu garīgā attīstība. Homoseksuālistu “ģimenēs” notiek tieši tas pats un vēl izteiktāk, jo tur vīrišķais un sievišķais bērnos tiek apspiests jau pašā iedīglī – ar “vecāku” personisko piemēru vien. Sekas – šādā “ģimenē” izaugušu bērnu vienaldzīga jeb kroplīga attieksme pret savām nākamajām ģimenēm, noziedzības tempu tālāka krasa palielināšanās, sabiedrības pilnīga degradācija, ģimenes kā tādas deģenerācija.

Ģimenes aizsardzība, rūpes par tās interesēm visos laikos bija un paliek sabiedrības galvenais uzdevums. Sabiedrībai jāpasargā ģimene no jebkādam alkoholiķu, narkomānu, homoseksuālistu un viņiem līdzīgu personu uzmācībām. Jēbkāda ģimenes vērtību “noplūde”, kaut vai pieaugušajiem paredzētas “nevainīgas pornogrāfijas” veidā, nav pieļaujama. Ģimene ir visas sabiedrības svētums. Tikai tad, ja pret ģimeni būs šāda attieksme, ģimene dāvās sabiedrībai visvērtīgāko – tās nākotni!

Sabiedrība, kamēr tā vēl ir vesela, nevienam neliedz darīt to, ko dara pati. Tā nepieņem tikai to, kas, kļūstot par pašmērķi,

/Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts.
R.: Vieda, 2002,
149.–154.lpp./

NEPIECIEŠAMA DROSME BŪT BRĪVIEM

Turpinājums no 5. lpp.

E.K.: Izglītības ministrijā cilvēki kalpo sistēmai. Likvidējot mazās skolas, cilvēki tiek piespiesti atstāt Latvijas ciemus, pagastus, mazpilsētas. Piemēram, Zentenes pagastā skolu likvidēja un arī mājas palika tukšas, viss izdemolēts – kā pēc kara. Un tā ir daudzviet.

Ir divas lietas – veselība un izglītība, par ko ir jā rūpējas. Cilvēks brauc uz turieni, kur viņam ir drošība, un tādēļ negrib atrasties laukos un visbeidzot Latvijā. Ārsts pilsētā tā arī pasaka: ja jums būtu palicis slikti laukos, jūs būtu beigts. Arī dzemdēt no Talsiem ir jābrauc uz Ventspili. Vecākiem gan šodien būtu jāsaprot, ka nav nekas labāk, kā bērnam līdz 6. klasei atrasties laukos, tirā gaisā, tīrā vidē, ar vienu skolotāju, kurš

varētu mācīt vienlaikus pat sešus-astoņus dažāda vecuma bērnus.

DDD: Ir taču valstis, piemēram, Fāreru salas, kur skola pastāv pat tad, ja klasē ir tikai viens skolnieks.

E.K.: Visi apstājas pie algām, taču maksājiet, cik gribat, nekas nemainīsies, ja nesakārtosim savas galvas. Latvijā šobrīd faktiski ir valsts varas prāta krīze, politiski pat latviešu tautas nodevība, izglītības pamatos liekot nevis etniskos, bet kaut kādus kosmopolitiskos trejsavienības standartus. Līdz ar to mēs jau ilgstoši gatavojam pasaules pilsoņus, nevis audzinām Latvijas valstij lojālu sabiedrību.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

KAS PATIESĪBĀ NOTIEK UKRAINĀ?

Aivars Gedroics

Biedrības “Latvietis” dalībnieks, Daugavpilī

Pirms dažiem mēnešiem mani “izmeta” no portāla *draugiem.lv*, jo tā administratoriem pēkšņi sāka nepatikt mana profila bilde un saukļi, kuri tur atradās jau aptuveni sešus gadus un kurus es kategoriski atteicos noņemt vai mainīt. Tādēļ pastiprināti pievērsos savam profilam citā sociālajā tīklā *facebook.com*, kurā atradu draugus un domubiedrus arī ārpus Latvijas, tai skaitā no ukraiņu organizācijas “Правый сектор” (**“Labējais sektors”**). Diskutējot ar viņiem, es ieguvu daudz vērtīgas informācijas, ar kuru vēlētos dalīties arī ar citiem saprātīgiem cilvēkiem Latvijā.

Tātad organizācija “Labējais sektors” sastāv no tiešām īstiem savas tautas patriotiem, kuri reāli skatās uz dzīvi un saprot, ka tikai viņu pašu rokās ir savas zemes un nācijas nākotne. Viņi necer uz *de-bessmannu* no ārzemēm, nepaļaujas uz atbalstu no Rietumiem, kuri mūs (tāpat kā viņus) jau tik daudz reižu ir nodevuši. Viņi labi saprot daudzu panaīvu letiņu apjūsmoto organizāciju ES un NATO ēnas puses un neatbalsta savas valsts dalību tajās.

SARUNBIEDRI NO “LABĒJĀ SEKTORA”

“Jums, baltiešiem, varbūt NATO arī vajag, jo esat mazas tautas, kurām grūti stāties vieniem pretī Krievijai, bet mēs esam pietiekami liela nācija, kas varētu to darīt, ja vien mums būtu vēlme un drosme cīnīties.” – tā draugi no ukraiņu organizācijas “Labējais sektors” formulē savu viedokli. Viņi lieliski zina, ka ES valda cionistumasonu-pederastu režims, ka tur tiek slavētas un pat uztieptas perversijas, bet viss tautiskais tiek nicināts, un ne bez pamata baidās, ka līdz ar tuvināšanos Eiropas Savienībai arī Ukrainā parādīsies *praidi* un citas kosmopolitiski-homoseksuālas preteklibu izpausmes. Viņi saprot, ka Ukrainai, tāpat kā Baltijai, faktiski visu laiku būs jācīnās “divās frontēs” – gan pret Krievijas šovinistiskajām imperiālisma tieksmēm, gan pret Eiropā šobrīd valdošo kosmopolitisko pederastismu. Protams, galvenais uzdevums arī viņu uztverē šobrīd ir atjaunot Ukrainas teritoriālo vienotību un padzīt *moskaļus* (šeit un turpmāk ar šo jēdzienu tiek saprasts jebkuras tautības cilvēks, kas vēlas teritoriju, kurā konkrētā brīdī pats atrodas, pievienot Krievijai) no pretlikumīgi okupētajām un anektētajām Ukrainas teritorijām. Un, lūk, tieši šajā jomā, kā zināms, Uk-

rainas armijas neveicas pārāk spīdoši.

Es jautāju, kāpēc tas tā. Un viņi tad man stāsta par nožēlojamo Ukrainas armijas materiālo stāvokli, ka tās apgādes bāze ir izzagta, izsaimniekota, izpārdota (sevišķi šīs negatīvās parādības uzplauka Janukoviča valdīšanas laikos, kurš faktiski atklāti deklarēja, ka Ukrainai neesot ienaidnieku, tāpēc nebūšot ar ko cīnīties, un armija pastāvēt tikai skatā pēc, tautas “acu aizmālēšanai”); tāpat arī par to, ka daudzi virsnieki ir devušies dienēt nevis ar mērķi aizstāvēt Dzimteni, bet gan taisīt karjeru un uzdzīvot – bruņotie spēki viņiem bijusi vieta, kur neierobežoti zagt un uz valsts rēķina lietot alkoholu “cik, tik ribās lien”... Protams, tādi ļaudis ar savu piemēru nevar uzmundrināt sev padotos zaldātus, tieši otrādi, tie viņus degradē līdz savam līmenim.

Tāpat ir jāņem vērā milzīgais jaukto laulību skaits ukraiņu vidū (arī mums tas nav mazs, bet viņiem kā krieviem radniecīgai slāvu tautai tas ir vēl daudz pama-tīgāks), kurās dzimuši bastardi, kuri paši īsti nezina, kādai tautai sevi pieskaitīt – ukraiņiem vai krieviem. Protams, ģimenēs viņi nav saņēmuši patriotisku audzināšanu un nebūt nav gatavi mirt par Ukrainu, bet gan domā, kā tikai izvairīties no karošanas un glābt savu ādu – arī par dezertēšanas vai pie pirmās iespējas tūlītējas padošanās ienaidnieka gūstā cenu. Šādu radījumu ne mazums ir arī mūsu pašu tautā. Tomēr ukraiņiem ir arī gana daudz patiesu patriotu – manuprāt, procentuāli krietni vairāk nekā mums šobrīd.

Visradikālāk noskaņotie ukraiņu patrioti ir apvienojušies tieši organizācijā “Labējais sektors” (“LS”). Jau pašā bruņotā konflikta sākumā viņi bija gatavi ņemt rokās ieročus un cīnīties ar agresoriem *moskaļiem* uz dzīvību vai nāvi, bet Ukrainas pašreizējais prezidents, tautu vēlēšanās nopirkušais oligarhs Porošenko (viņa īstais, tautībai atbilstošais uzvārds ir Kacmans, bet ukraiņu patrioti viņu lielkoties dēvē par *Porosjenku* – *Sivēnu*), viegli uzminamu iemeslu dēļ nevēlējās viņiem šādas tiesības dot. Tieši tāpat kā mūsu varturi atbrūņoja Zemessardzi, jo neuzticējās tai.

CĪŅAS AVĀNGARDĀ

Tikai tad, kad “LS” vadonis **Dmitro Jarošs** piedraudēja, ka tādā gadījumā viņi cīnīsies nelegāli, *Porosjenks* sakostiem zobiem piekrita atļaut veidot brīvprātīgo bataljonus. Taču apbruņoja tikai ar vieglajiem ieročiem, toties labprāt sūtīja uz “karstākajiem punktiem” (būdam patrioti, “LS” vīri arī no tā nevairījās), sak, lai *moska-*

ļi apšauj tos *ekstrēmistus*, mums aiztaupīs pēcāk darbu... Un tiešāk jāsaka – ja Ukrainas armija vēl arvien nav galīgi sakauta, tad tikai pateicoties varo-nības paraugam, ko rāda kaujinieki no “LS”, gan ar savu fizisko formu un bezbailīgo uzupurēšanos, gan arī veicot pārējo karavīru atbilstošo ideoloģisko apstrādi. Būtībā nevis “LS” bataljoni ir palīgs Ukrainas armijai (kā tas skaitās oficiāli), bet gan armija ir kļuvusi par aizsegu avangardā esošajam “LS”.

“Mēs stāstām viņiem – ja tu šodien nenošausi *moskali*, rīt *moskalis* nošaus tevi. Ja tu šodien ļausi viņam ienākt Doņeckā, rīt viņš aizies līdz Kijevai, bet parīt būs Ļvovā. Jebkura padošanās un piekāpšanās tikai vairo viņu drosmi un nekaunību,” savu ideoloģisko darbu skaidro man draugi no “LS”. Tāpat viņi nevar vien beigt jūsmot par savu vadoni D.Jarošu, kurš allaž ir cīnītāju avangardā un neparko nevēlas pamest frontes priekšējās līnijas, lai gan viņa biedri nepārtraukti atgādina, ka dzīvs viņš tautai ir daudz noderīgāks nekā miris. “Kādu tad es piemēru rādīšu citiem, ja aicināšu viņus cīnīties, bet pats slēpšos aiz citu mugurām?” viņš uz to atbild. Daudzi “LS” vīri ir gatavi jebkurā brīdī ar savu ķermeni aizsegt vadoni uzbrukuma brīdī, taču viņi saprot, ka, piemēram, rakešu trieciena laikā tas neko nelīdzēs... Un tomēr, ir laiks kādi Augstāki Spēki, kas sargā šo vīru, jo viņš, nepārtraukti atrazdamies kauju mutulī, joprojām ir dzīvs un nav pat nopietnus ievainojumus guvis...

Dmitro Jarošs šobrīd balotējas arī uz deputāta vietu Radā, tomēr priekšvēlēšanu kampaņai klasiskajā izpratnē ir pilnībā atmetis ar roku. “Mana kampaņa ir mana cīņa,” tā viņš to motivē. Bet, tāpat kā arī mūsu zemē, nav nekādas garantijas, ka viņu ievēlēs, jo tautai daudzreiz vairāk tik kvēli mutesbajāri, kas sola zelta kalnus, nevis darītāji, kas ar savu piemēru rāda, kā reāli ir jācīnās.

“Ja mums būtu tanki un artilērija, mēs tādu pirti sakurtu *moskaļiem*, ka tie kaukdami muktu prom no mūsu zemes,” rakstā man “LS” vīri, “bet, ja mums iedotu vismaz pāris eskadriļas triecienlidmašīnu, mēs to čūsku midzeni – Doņecku un Lugansku – vispār noslaucītu no zemes virsas kopā ar visiem *moskaļiem*.” “Tieši tāpēc jums to arī nedod,” es viņiem atbildu. “Jā, liela daļa aviācijas palika Krimas pussalā *moskaļu* rokās, no kurienes to nepaspēja (drīzāk gan negribēja) evakuēt, tomēr arī esošā netiek laista darbā, baidoties, ka mums tā dēvētie sabiedrotie nepārmēt “pārmērīgu spēka lietošanu,” viņi man piekrit. “Tā tas turpināsies labprāt sūtīja uz “karstākajiem punktiem” (būdam patrioti, “LS” vīri arī no tā nevairījās), sak, lai *moska-*

“Protams, ka viņš [Porošenko] būtu jāgāž, tāpat, kā tika gāzts Janukovičs, bet tauta diemžēl nav tam gatava, tauta domā, ka viņš ir īstais un pareizais reālpolitīķis, kurš grib panākt mieru, bet mēs – aprakuši *ekstrēmisti*, kas ar savu radikālo rīcību visu pasauli novērsīšot no mums, līdz *moskaļi* mūs beidzot “ap-rīšot”, raksta mani draugi no LS. Un man atliek tikai piekrist, jo mūsu zemē ir pilnīgi tas pats – īstenos patriotus tauta neciena un baidās viņiem dot rokās varu, bet toties tic mūsu tautas slepkavām, piemēram, tai pašai VVF.

“Bet mēs vienalga cīnā-mies, kā varam un protam. Uzstādām uz veca pikapa ložmetēju, dodamies pret *moskaļiem*, un zini – viņi mūk vairāk nekā no armijas bruņumašīnas...” “Bet mēs vienalga cīnā-mies, kā varam un protam. Uzstādām uz veca pikapa ložmetēju, dodamies pret *moskaļiem*, un zini – viņi mūk vairāk nekā no armijas bruņumašīnas, jo zina, ka mēs nepadosimies un neatkāpsimies; vai nu paši kritīsim visi kā viens, vai arī viņus visus apšausim; trešais variants te nav iespējams,” viņi man stāsta. Kā anekdote internetā figūrē stāsts par kādu ukraiņu gūstā nokļušu Krievijas armijas karavīru, kurš, uzsākot pratināšanu, varonīgā tonī pateicis, lai šaujot viņu labāk tūlīt nost, viņš vienalga neko par sevi un saviem biedriem nestāstīšot. “Mēs tevi nešausim, mēs atdosim tevi “LS” rokās,” atbildējis viņam pratinātājs. Un tad “varonis” pēkšņi kļuvis bāls kā krits, nogāzies zemē un *pielaidis sev bikses*... No pusgribona šā tā atguvies, viņš sācis bučot pratinātājam zābakus un teikt, ka visu izstāstīs par visiem, ko vien zina, lai tikai apžēlojas un nenodod viņu “LS” rokās, jo tas viņam liekoties daudz šausmīgāk nekā nāve. Cīnītāji no “LS” man apstiprina, ka tā neesot fantāzija, bet visistākā realitāte, viņi paši savām acīm redzējuši, kā *moskaļi* vārda tiešā nozīmē *taisa bikses*, tiklīdz uzzina, ka ir nonākuši “LS” rokās...

“Protams, arī mūsējiem klājas plāni, ja tos sagūsta. Parasti viņi gūstā nepado-das, bet tos retos, kam tomēr nepalaimējas, un viņi nokļūst gūstā un tiek pazīti kā “LS” kaujinieki, gaida mokpilna nāve, *moskaļi* viņus sakropļo līdz nepazīšanai,” atzīst mani sarunbiedri.

“*Porosjonoks* mums žēlo

iedot pat smagās automašīnas; gandrīz visas, kas ir mūsu rīcībā, tiek atņemtas *moskaļiem*. Ja atrastos kādi ES pilsoņi, kas mums ziedotu kaut vecus, nobrauktus auto, ko gatavojas nodot lūžņos, mēs paši tos atremontētu, aprikotu ar ieročiem un parādītu *moskaļiem*, kur viņu mājas atrodas...” Protams, “LS” biedriem ļoti traucē arī spēlītes ar pamieru, kas, ja arī tiek ievērots, tad tikai no oficiālās Ukrainas puses. Patlaban, kad rakstu šīs rindas, ukraiņu patrioti ar D. Jarošu priekšgalā aiz-

“Bet mēs vienalga cīnā-mies, kā varam un protam. Uzstādām uz veca pikapa ložmetēju, dodamies pret moskaļiem, un zini – viņi mūk vairāk nekā no armijas bruņumašīnas...”

sargā Doņeckas lidlauku, ko jau vairākus mēnešus nesekmīgi mēģina iekarot *moskaļi*, neskatoties uz nospiedošo pārsvaru smagās tehnikas un artilērijas jomā. Interneta blogos ir lasāma prokrievisko kaujinieku sūkstišanās par precizajiem *hoholu* artilēristiem, kas momentā iznīcinot visus viņu tankus uzreiz pēc parādīšanās kaujas laukā, par snaiperiem, kuri aukstasinīgi likvidē visus smago auto šoferus, liekot mašīnai ar “kuzovā” esošajiem kaujiniekiem gāzties iekšā grāvī, par daudzajiem simtiem liķu, kurus ukraiņi ļaujot paņemt, pretī prasot piegādāt darba kārtībā esošas kravas mašīnas... Ja to rakstītu paši ukraiņi, varētu neticēt un uztvert kā lielīšanos, bet *moskaļi* nez vai ies paši sevi apmelot.

UN KĀ IR PIE MUMS?

Protams, ukraiņu patriotus arī interesē mūsu stāvoklis: kā mums klājas daudzinātajā Eiropā? Es viņiem godīgi stāstu, ka nekādus zelta kalnus šeit neredzam, ka dzīves līmenis varbūt arī ir nedaudz augstāks nekā Ukrainā, bet krietni atpaliek no Lielbritānijas, Vācijas u.c. bagātajām valstīm, uz kurām masveidā dodas mūsu pilsoņi, lai pelnītu “lielo

eiro”... un atpakaļ atgriez-ties nesteidzas. Visvairāk cenšos tomēr skaidrot par mūsu neveiksmīgo t.s. “integrācijas” politiku, ka arī pie mums ir pa pilnam naidīgu *moskaļu*, un tas, kas šobrīd notiek pie viņiem, rīt var notikt arī pie mums... Ja kāds sāk šaubīties par manu vārdu patiesumu, iedodu internetā palasīt mūsu pašu Latvijā dzīvojošo *moskaļu* rakstus, arī tos, kur viņi savā izpratnē analizē situāciju Ukrainā (papilnam tādu ir, piemēram, www.din.lv), un ukraiņu patriotiem viss

kļūst skaidrs... “Jūsu Daugavpils ir mūsu Doņeckā,” konstatē mani sarunbiedri, un man atliek šiem vārdiem vienīgi piekrist.

Vēl atzīmēšu interesantu faktu. Kad stāstu, ka viņu pašu bēglus šeit piekauj vietējie *moskaļi*, saņem atbildi: “Tā viņiem arī vajag, nav ko viņus žēlot. Mēs te cīnā-mies uz dzīvību un nāvi, bet viņi glēvi slēpjas citās valstīs. Mēs esam pateicīgi, ka jūs ārstējat mūsu ievainotos, bet dzīvos un veselos gan trieciet ratā un sakiet – *brauc mājās un cīnies pret moskaļiem, nav ko jums dzīvot citām tautām uz kakla*.” Un man, protams, nav ko ie-bilst pret šādu nostāju.

Nobeigumā atliek vien aicināt arī citus tautiešus sākt uzturēt sakarus ar ukraiņu patriotiem un izteikt viņiem vismaz morālu atbalstu. Lūk, pāris vietnes portālā *facebook.com*, kur ir iespējams diskutēt ar patriotiem no “LS”, lai gan, gribu brīdināt, arī tur ir papildam “trollu”, kas mēģinās jūs apsaukāt par provokatoriem un ekstrēmistiem un pierādīt, ka “balts ir melns, bet melns ir balts”. Tos ir jāprot laikus bloķēt!

Tātad interneta vietnes (<https://www.facebook.com/groups/pravyi.sektor.UA/> un <https://www.facebook.com/groups/PRAVYI.SECTOR.RU/>) gaida atsau-cību no Latvju Patriotu pu-ses! Kopā mēs uzvarēsim !!!

VĒSTULE

PROTESTĒSIM PRET MELIEM

Biruta Gereiša

Liepājā

Vārdi – fašisms, fašisti – mūsu pretnieku leksikā tiek lietoti ik dienas un ir vērsti pret mums, latviešiem. Esam jau gandrīz pieraduši! Bet tas, ko izlasīju Noras Ikstenas darbā, kas rakstīts pēc I. Ziedoņa stāstījuma par viņa bērnību un agro jaunību, rada izbrīnu, kā tādus melus var safabricēt!

Tiek neticami apmēloti t.s. kurelieši, kuriem saskaņā ar Dr. Ērika Jēkabsona rakstīto ir “paliekoša nozīme Latvijas vēsturē”. Citēju fragmentu (Ziedoņa stāstīto) no grāmatas “Nenoteiktais bija”: “...vācieši pieturēja speciālu latviešu ķērāju grupu. Vēlāk izstāstīja, ka kurelieši esot stipri turējušies pret vāciešiem. Man viņi tādi neizskatījās. Es sapratu, ka tie ir istie bandīti. Mani lamāja, ka es tā par viņiem rakstīju. Bet viņi neredzēja to, ko es redzēju. Vācieši atļāva braukāt apkārt un ķert cilvēkus, lai vestu prom uz Vāciju. Kurelieši labi dzīvoja, vienmēr garšīgi ēda. Katrā ziņā viņi ļoti brīvi rikojās. Šausmīgi dzīvoja un šausmīgi rija. Visu apēda, droši vien arī **nošāva cilvēkus**. Tie bija latvieši. Gatavojās braukt uz Zviedriju.”

Ja netaisnība Ziedonim cienījamā vecuma un hronisko slimību dēļ bija radušies kādi atmiņas traucējumi, līdz ar to šāds maldīgs vērtējums par kureliešiem, tad N. Ikstenaī taču vajadzēja vismaz iepazīties ar literatūru par kureliešiem – H. Biezais “Kurelieši”, Prof. E. Andersons, L. Siliņš “Latvijas Centrālā padome”, kur ievietota arī kurelieša Gregora rakstītā dienasgrāmata, dots kustības raksturojums, ideoloģija un mērķi, E. Jēkabsons “Kureliešu traģiskie likteņi”, kā arī publikācijas periodikā. Ja viņa būtu godīga un padziļināti ieinteresēta, tad šādu sacerējumu “Nenoteiktais bija” N. Ikstena nebūtu parakstījusi.

1944.–1945. gada ziemā mežā darbojās apbruņotas grupas: “Sarkanā bulta” – no Krievijas iesūtīti bandīti, kas terorizēja un pat slepkavoja vietējos iedzīvotājus, vācu veidojumi, kas bija pamesti, arī t.s. “meža kaķi”, kuri bija paredzēti diversiju darbībai ienaidnieka aizmugurē, čekistu veidotas viltus partizānu grupas, vēl arī atsevišķi bandītiski formējumi – laupītāji (faktiski bandīti).

Ko Ziedonis ir domājis ar stāstījumu it kā par kureliešiem, tas man nav saprotams. Lielāku skaidrību par viņa nostāju, iespējams, varam iegūt, lasot grāmatas “Kurzemīte” pirmo izdevumu, kur viņš nacionālos partizānus nosauc: bandīti, salašņas, rikļu rāvēji. Bet jau Atmodas laikā patriotam T. Bāliņam, atvadoties ekspedīcijā Krimā, pēc uzaicinājuma aizbraukt uz Nacionālo partizānu Brāļu kapiem Zūrās, esot teicis: “Tie jau bija bandīti!”... Tāds, lūk, Imanta Ziedoņa vērtējums!?

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

VĀCIJAS un KRIEVIJAS fašistu piektās kolonnas līdzības

Vilnis Eisters

Bijušais kuģa kapteinis

Pēdējā laikā Krievijas TV programmās bieži izskan vārds “fašisti”, kas šobrīd visaktīvāk tiek veltīts ukraiņiem, kuri cīnās par savu zemi. Diemžēl mūsdienu sabiedrība lielākoties neprot kritiski spriest, un tas noved pie domāšanas inertumu. Vairums reaģē tikai uz skaļāko un nekaunīgāko melu propagandu, kurā noziedznieks cenšas vainu uzgāst savam partnerim vai nelietīgi savam upurim. Tas, ka lielvācu un lielpolijas fašisms ir divi – nav apstrīdams fakts. Atšķiras tikai pakāpe. Atšķiras tas, ka vācieši godprātīgi ir atzinuši savu vainu, bet krievi nav.

Vislielākā Krievijas nelietība ir apvainot abu FAŠISTU upurtautas fašismā. Tautas, pret kurām divi 20.gadsimta fašistiskie režīmi veica satriecošu cilvēcisko ciešanu un asiņainu noziegumu blīvumu. Tie bija noziegumi pret cilvēkiem, tautām un valstīm, kam ģeopolitika un vēsture ir lēmusi at-

arību bērnus un sievietes. TIKAI MUMS, ASINSZEMES TAUTĀM, ir šādas tiesības!!!

Vācu un krievu piektās kolonnas radās līdzīgos vēstures apstākļos. Situācija ir līdzīga, kāda bija pēc Pirmā pasaules kara Vācijā un kāda ir mūsdienu Krievijā, kura 20. gadsimtā pazaudēja divas impērijas – pazaudēja kapitāli, un vienīgais mierinājums ir tēzē, ka krievu tauta pārcieta neiedomājamas šausmas un katastrofas tikai tādēļ, lai glābtu pasauli no lielvācu fašisma. Šī tēze daudziem ir vienīgais viņu dzīves morālais attaisnojums un pašcieņas pamats. Apziņa visiem spēkiem pretojas domai, ka daudz kas bija citādi.

Dzīvībai ellei, kas tika radīta Baltijas tautām, nav nekāda morāla attaisnojuma. Un par to atliek vien kaunēties, nevis izteikt pretenzijas upurtautām. Kā vācieši (brūnā fašisma pēcteči) kaunas par cērpasmit nacistiskā režīma valdīšanas gadiem. Bet, kad no krieviem to sagaidīsim?

Kā vāciešiem, tā arī krieviem refrēnā skan nodevības tēma. Gan Lielvācijas, gan PSRS augstākā politiskā vadība nodeva impēriju. Sakāve bija tikai laika jautājums – ļaunuma impērijas, kā visas impērijas, agri vai vēlā sabrūk. Bet maģiskais, mežonīgais cilvēks gul' tik dziļi, ka viņiem vieglāk noticēt “sazvērestības teorijai” nekā saprātam, kas ir ielikts objektīvo dabas procesu pamatā.

ties teritorijā starp Vāciju un Krieviju. Kāpēc mums būtu jāpierāda, ka mēs – baltieši, ukraiņi un poļi – neesam fašisti? Vai tikai tāpēc, ka nenotiesātais lielpolijas fašisms domā par revanšu – brutālu revanšu?!

Tikai tautām, kuras dzīvo ASINSZEMES teritorijā – tautām, kuras izbaidīja abu fašistu noziegumus un iznīcināja, ir morālas tiesības apvienoties “ANTIFAŠISMA FRONTĒ”. Nav nekādas morālas tiesības dēvēt sevi par “antifašisma cīnītājiem” GULAGA arhitektiem, sarkanā fašisma radītājiem. Šādu tiesību nav arī kādai tautai (vārdā nesaukšu) piederīgajai piektās kolonnas daļai, kura nodevīgi ietrieca nazi baltiešu mugurā jau 1940. gadā; tiem, kuri šodien nežēlīgi slepkavo

Nacionālsociālisms un komunisms bija kā reliģijas. Šodien šo faktu atbalsta Krievijas propaganda – komunisma noziegumus nedrīkst sodīt, jo netiek sodīti kristietības noziegumi! Bet tur, kur beidzas ticība Radītājam, sākas varas veidotās reliģijas, un ar varu no malas cilvēkos tiek iedzīti viņu izgudrotie “dieviņi” un dogmas. Atgādināšu, ka abu fašistu iecerētie mērķi bija greizi un necilvēciski. Šis “reliģijas” nebija pielāgotas cilvēku garīgo vajadzību apmierināšanai jau kopš paša sākuma. Tās bija orientētas uz pasaules kundzību un karu, uz gudrāko, godīgāko cilvēku un tautu iznīcināšanu.

Mūsdienu Krievijā un bijušajās lielpolijas fašistu okupētajās valstīs, kurās nav veikts DDD process, starp okupācijas režīma

noziegumu līdzdalībniekiem un privilēģijas zaudējušajiem kolonistiem vairumā virsroku gūst viedoklis par sazvērestību pret PSRS. Arī sarkano fašistu sekotājs Putins PSRS sabrukumu uzskata par 20. gadsimta lielāko traģēdiju. Saskaņā ar viņu versiju šo labo, cilvēcisko impēriju sagrāva Rietumu un Baltijas “fašistu” nelietības. Vainīgi arī tā laika kompartijas spice, kuri nodeva “krievu tautas privilēģēto stāvokli”, nolika vareno, cēli nevainīgo “krievu tautu” uz ceļiem, kā savulaik uz ceļiem nolika ārisko “vācu tautu”... Bet toreiz “vācu tautas” godu

kāda grupa izjūt sociāli-ekonomiskas grūtības, tās neapmierinātība var izlauzties politiskā formā. Cilvēki apmierināti ar dzīves kvalitāti necenšas pēc pārmaiņām.

6. Vēsturiskie sakari ar Vāciju vai Krieviju. Ja piektās kolonnas locekļi ietilpa Vācijas vai Krievijas sastāvā, un teritorija, kurā viņi ir ieplūduši, pēc okupācijas atguva neatkarību, tad tāda grupa parasti izrāda tieksmi pēc apvienošanās ar Vāciju vai Krieviju.

7. Vēsturiski izveidojusies pārākuma sajūta. Neapmierinātība un naids pastiprinājās/pastiprinās, ja piektās kolonnas lo-

“Kāpēc mums būtu jāpierāda, ka mēs – baltieši, ukraiņi un poļi – neesam fašisti? Vai tikai tāpēc, ka nenotiesātais lielpolijas fašisms domā par revanšu – brutālu revanšu?!”

centās atgūt Hitlers. Mūsdienās par “krievu tautas” glābēju atzīts Putins, kura reitings esot pacēlies līdz debesu dzīlēm. Postimpēriskais sindroms, postimpēriskās “lomkas” līdzīgā veidā notika arī Hitlera galvā.

Zaudējot Pirmajā pasaules karā, Vācija bija spiesta atstāt teritorijas, kurās dzīvoja miljoniem vāciešu. Līdzīgi notika ar Krieviju pēc PSRS sabrukuma. Vācija zaudētajās teritorijās palikušos tautiešus nodevēja par “VOLKSDEUTSCHE”, Krievija pēc PSRS sabrukuma tautiešus dēvē par “krievvalodīgajiem”. Gan “volksdeutsche”, gan “krievvalodīgie” bija/ir grupas, kas kolektīvi lieto impērijas valodu, uzskata sevi par piederīgiem impērijas kultūrai un vairākumā atbalsta impērijas politiku. Grupai piederīgie nezaudē cerības atkal ieņemt impērijas sastāvā un efektīvi veido “piekto kolonnu”, lai grautu sabiedrību un valsts iekārtu, kurās uzturas.

Šo grupu izveidē bija/ir ievēroti daži faktori:

1. Grupas skaitliskais samērs. Tikai liela grupa ir spējīga organizēties kustībā, kas var graut esošo kārtību, un tam ir milzīga nozīme, salīdzinot ar pamattautas lielumu.

2. Teritoriālais attālums no Vācijas vai Krievijas. Jo tuvāk “metropolei”, jo vieglāk ir uzturēt sakarus.

3. Ģeogrāfiskā koncentrācija. Politiskā aktivitāte paaugstinās, ja piektās kolonnas locekļi dzīvo kompakti un ja pārsniedz pamatiedzīvotāju skaitu (lielajās pilsētās).

4. Ekonomiskās attīstības pakāpe. Mūsdienu sabiedrībā politiskā aktivitāte rodas pilsētās, sabiedrībā, nevis lauku apvidos, bet tā nav problēma emigrācijai Latgalē no Krievijas pierobežā. 5. Sociālais stāvoklis. Gadījumā, kad

ceklis, saskaņā ar dziļi iesakņojušos pārliecību, ka viņi ir “patiesie pasaules saimnieki”, āriešu rase vai “pasaules pamattauta”, zaudējot privilēģijas, jūtas piezemēti, viņiem rodas atriebības centieni pēc revanša, ko izmantoja Hitlers un izmanto viņa sekotājs Putins.

8. Nacionālsociālistu un komunistu (sarkano fašistu-boļševiku) kadru esamība. Ja piekto kolonnu veido stabils “brūno” un “sarkano” fašistu kodols, revanšistu iespējas okupētājam valstī virzienā attiecīgi pieaug. Hitleru atbalstīja vācieši visā pasaulē, sevišķi teritorijās, kuras tika zaudētas pēc Versaļas līguma.

Cīņa pret piekto kolonnu sākās ar tās iedibināšanu. Savulaik efektīvi “cīnījās” sarkano fašistu impērijā, tika deportētas veselas tautas... Pēc Otrā pasaules kara tika izraidīti miljoniem vāciešu no viņu okupētajām teritorijām.

Tikmēr Baltijā piektā kolonna maršē uz nebēdu! Latvijā maršē “Saskaņas centrs”, “Latvijas Krievu savienība” (Hitleram bija “Vāciešu savienība” pat Jaunzēlandē), “Nepilsoņu kongress”, Rubika “sociķi” un vēl visādas kolaboracionistu pabiras.

Tāds, lūk, ir vissaisinātākais piektās kolonnas graujošās un noziedzīgās darbības ieskicējums. Plašāk lai raksta disertācijas vai pieprasa naudu komisijām un komitejām. Mans honorārs ir vērtīgāks – DDD. **Domājiet, lasiet par piektās kolonnas noziedzīgo esamību, DOMĀJIET, VAI DEOKUPĀCIJA, DEKOLOVIZĀCIJA, DEBOĻSEVIZĀCIJA ir tikai mīts vai tomēr reāls aicinājums intensīvai darbībai! Tā mēs nomuļļāsim Latvijas valsti un latvisies tautas DZĪVĪBU!**